

www.mgyoe.com

မင်းမြင့်

ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဆိုင်ခမ်းရေဖြာ

www.mgyoe.com

www.mgyoe.com

mgvoe.com

မင်းမြင့်

ရည်ရှော်မှန်း နိုင်စမ်းရေဖြာ

ISBN9789997116666

9 789997 116666

3,000.00KS

ရည်ရှေ့မှန်း အိုင်စမ်းရေပြာ၊ မဝင်းမြင့်
စာမျက်နှာ ၂၂၆ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ× ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၉၊ မေလ၊ စတုတ္ထအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
၂၀၀၁၊ ပညာရွှေတောင်စာပေ၊ ဒုတိယအကြိမ်
၂၀၁၄၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ၊ တတိယအကြိမ်
ရောင်းစွဲ ၃၀၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ရည်ရော်မှန်း အိုင်စမ်းရေပြာ
မဝင်းမြင့်

ဓမ္မစာအုပ်တိုက် ၂၀၁၅

Handwritten text, possibly a title or header, in a cursive script.

Main body of handwritten text, consisting of several lines of cursive script.

စာရေးသူ၏အမှာ

ချစ်ခင်လေးစားရပါသော စာဖတ်ပရိသတ်သို့ . . .

စာရေးသူက ရေပြာအိုင်ဇာတ်လမ်းများ နှင့် ပတ်သက်၍ ထပ်လောင်း ရေးသားတင်ပြအပ်ပါသည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လမှစ၍ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းတွင် ရေပြာအိုင်မှ သူတော်စင်၊ ရေပြာအိုင်မှ မြွေနိုင်သူ၊ ရေပြာအိုင်မှ စေတီအို၊ ရေပြာအိုင်မှ ရွှေကြက်တော၊ ရေပြာအိုင်မှ သစ်စုန်းပင်၊ ရေပြာအိုင်မှ မှော်အောင်အရုပ်၊ ရေပြာအိုင်မှ ဥစ္စာရူး၊ ရေပြာအိုင်မှ ဇာတ်လုံးရှင်၊ ရေပြာအိုင်မှ ကြေးကွင်းကြီး ဟူသော ဇာတ်လမ်းတစ်ဆယ့်တစ်ပုဒ်ကို ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလအထိ တစ်ဆယ့်တစ်လတိတိ ရေးသားခဲ့ပြီးနောက် အကြောင်းမညီညွတ်သည့်အတွက် ဆက်လက်ရေးသားခြင်းမပြုတော့ဘဲ ရပ်ဆိုင်းထားပါသည်။

သို့သော် စာရေးသူအပေါ်မှာ မေတ္တာထားကြသော စာဖတ်ပရိသတ်များက ရေပြာအိုင်မှဇာတ်လမ်းများကို ဆက်လက်ရေးသားရန် တိုက်တွန်းကြပါသည်။

စာရေးသူသည် ဤဇာတ်လမ်းများကို ရေးသားရာမှာ စိတ်ကူးယဉ်သက်သက် ဇာတ်လမ်းများ မဟုတ်ပါ။ သက်ကြီး ဝါကြီး လူကြီးများ ပြောပြခဲ့သည့် ရှေးဟောင်း တကယ့် အဖြစ်များ၊ စာရေးသူ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်များ၊ ၁၉၄၄ ခုနှစ်က စပြီး ၁၉၆၅ ခုနှစ်အထိ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် အချိန်အတွင်းမှာ မြန်မာပြည်အတွင်း နေရာအနှံ့အပြားဒေသများမှာလည်းကောင်း၊ ရခိုင်ပြည်နယ်မှာ သုံးနှစ်ကျော် နေထိုင်ခဲ့၍ လည်းကောင်း၊ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းမှာ ခြောက်နှစ်နီးပါးမျှ နေထိုင်ခဲ့၍လည်းကောင်း၊ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းမှာ နှစ်နှစ်ကျော် နေထိုင်ခဲ့၍လည်းကောင်း၊ ကရင်ပြည်နယ်ဘားအံဘက်တွင် သုံးနှစ်မျှလည်းကောင်း၊ ကော့ကရိတ်ဘက်တွင် နှစ်နှစ်ကျော်မျှလည်းကောင်း နေထိုင်ခဲ့ရစဉ်က ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ကြုံ ခဲ့ရ၊ မှတ်ခဲ့ရ၊ ကြားခဲ့ရသည့် အဖြစ်များကို ပြန်လည်ရေးသားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ရေးသားရာမှာ အချို့အဖြစ်အပျက်များသည် ဝိညာဉ်လောကနှင့် ထင်ထင်ရှားရှား ဆက်နွယ်ပတ်သက်နေကြသည်ကို အထောက်အထား ခိုင်လုံစွာဖြင့် သိရပါသည်။ သို့သော် ယခုခေတ်တွင်ကား သိပ္ပံပညာ တိုးတက် ထွန်းကားနေသောခေတ် ဖြစ်သည့်အပြင် ယခုခေတ် လူတွေအနေဖြင့် ဝိညာဉ်လောကကို လေးလေးနက်နက် ယုံစားမှုမရှိကြ၊ ယုံစားခြင်းဖြင့် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့ရာ ရောက်သွားမည်ဖြစ်သောကြောင့် မယုံလိုကြ။ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲသော အယူအဆမျိုးဖြစ်၍ ဝိညာဉ်လောကနှင့်ပတ်သက်သော အတွေးအခေါ်တွေကို တော်လှန်ဖယ်ရှားနေသည် ဖြစ်သောကြောင့် စာရေးသူသည် ကြားခဲ့၊ မှတ်ခဲ့၊ သိခဲ့ရသည်များကို ခေတ်နှင့်လျော်အောင် သတိထားပြုပြင်ပြီး ဇာတ်လမ်းတိုလေးများသဖွယ် ရေးသားတင်ပြခဲ့ပါသည်။

ရေးသား၍မဖြစ်သည့် ဝိညာဉ်လောကနှင့်ပတ်သက်

သော ကြေကွဲဖွယ်၊ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်၊ တရားသံဝေဂရဖွယ်၊ သနားကြင်နာဖွယ် ဇာတ်လမ်းတွေသည် စာရေးသူမှာ များစွာ ရှိနေပါသေးသည်။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆယ့်တစ်လတိတိ ရေးသားခဲ့ပြီးသည့် ဇာတ်လမ်းများအပြင် စာဖတ်ပရိသတ်များ၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း လုံးဝမပြုရသေးသည့် အသစ်စက်စက် ဇာတ်လမ်းကိုးပုဒ်ကိုပါ ပေါင်းစည်းကာ ရေပြာအိုင်မှဇာတ်လမ်းများ ဟူသော အမည်ဖြင့် ကဏ္ဍစာပေမှ တစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ်တန် လုံးချင်းစာအုပ်ကို ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

သို့ပါလျက် ရေပြာအိုင်ဇာတ်လမ်းများကိုဖတ်၍ အာသာမပြေ ဖြစ်ကြသော စာဖတ်ပရိသတ်များသည် စာရေးသူနှင့် တွေ့ဆုံ၍လည်းကောင်း၊ စာဖြင့်လည်းကောင်း၊ တယ်လီဖုန်းဖြင့်လည်းကောင်း ရေပြာအိုင်ဇာတ်လမ်းများကို ဆက်လက်ရေးသားရန် အဖန်ဖန် တိုက်တွန်းကြပါသည်။

ရေပြာအိုင်မှဇာတ်လမ်းများမည်ရှိသော လုံးချင်းဝတ္ထုတွင် နောက်ဆုံးဇာတ်လမ်းမှာ ကျောင်းဆရာမလေး မခင်ရွှေသည် ရေပြာအိုင်ရွာနှင့်ပတ်သက်သော ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာများ၊ ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာများ၊ သတိသံဝေဂရဖွယ်ရာများ၊ မျိုးချစ်ဇာတိမာန် ထက်သန်ဖွယ်ရာများ စသည့် အဖြစ်များကို မှတ်တမ်းရေးနေဆဲဝယ် ရေပြာအိုင်ရွာဇာတိဖြစ်ပါလျက် ငွေရေးကြေးရေးအတွက်ကြောင့် ဇာတိမာန်ပျက်တော့မည့် မောင်စိန်းမောင်ကို အစဉ်အလာကြီးစွာ ဇာတိမာန်စိတ်ဖြင့် အမျိုးကိုစောင့်ရှောက်လာသော ရေပြာအိုင်ရွာကို အစဉ်အလာမပျက်စေကြောင်း နားဝင်အောင်ပြောပြသည်။

မောင်စိန်းမောင်က သတိတရားရကာ ရေပြာအိုင်ရွာ အစဉ်အလာကို ပြန်လည်စောင့်ထိန်းသည်။ ငွေကြေးအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အားစိုက်ဖြင့်လည်းကောင်း မခင်ရွှေက

မောင်စိန်းမောင်ကို အကူအညီပေးသည်။ ထိုအခါ မောင်စိန်းမောင်က ကျောင်းဆရာမလေး မခင်ရွှေကို ကျေးဇူးတင်ရာမှ ချစ်လာသည်။

ရေပြာအိုင်ရွာတွင် အမျိုးအဆွေလည်းကြီး၊ ပစ္စည်းလည်း ချမ်းသာသော ရွာမျက်နှာဖုံးမိန်းမပျို ကြင်ကြင်က မောင်စိန်းမောင်ကို မေတ္တာရှိနေသည်။ ကြင်ကြင်၏မိဘနှင့် အမျိုးအဆွေများက မောင်စိန်းမောင်နှင့် ကြင်ကြင်ကို သဘောတူသည်။

တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှ ရောက်လာပြီး ရွာကလေးငယ်များ ပညာရေးကြောင့် ကျောင်းဆရာမ လုပ်နေသော မခင်ရွှေ၏ အရည်အချင်း၊ ရုပ်ရွာပေါ်မှာထားသည့် စေတနာ၊ ကလေးများ ပညာရေးအတွက် အနစ်နာခံပုံ စသည်တို့ကြောင့် ရွာသူရွာသားအချို့က မခင်ရွှေကို မောင်စိန်းမောင်နှင့် လက်ဆက်ကာ ရေပြာအိုင်ရွာမှာပင် အစဉ်အမြဲနေထိုင်သွားစေလိုကြသည်။

ဤတွင် မောင်စိန်းမောင်နှင့် ကြင်ကြင်ကို သဘောတူနေကြသော ကြင်ကြင်၏ မိဘဆွေမျိုးနှင့် မောင်စိန်းမောင်၏ဆွေမျိုးများက တစ်ဖက်၊ မောင်စိန်းမောင်နှင့် မခင်ရွှေကို လက်ဆက်စေလိုသော ရွာသူရွာသားတွေက တစ်ဖက် စိတ်ဝမ်းကွဲကြတော့မည့်အဖြစ်သို့ ရောက်လာသည်။ ကြင်ကြင်၏ဆွေမျိုးအချို့က မခင်ရွှေကို လိမ္မာပါးနပ်သောစကားများ ပြောကာ ရှောင်ခိုင်းသည်။

မခင်ရွှေသည် မောင်စိန်းမောင်က သူ့ကိုမေတ္တာရှိနေကြောင်း သိသော်လည်း သူကမူ ရိုးရိုးတန်းတန်းပင် ခင်မင်နေခဲ့သည်။ ယခု မောင်စိန်းမောင်၊ ကြင်ကြင်၊ မခင်ရွှေတို့ သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းကြောင့် ရွာမှာ စိတ်ဝမ်းကွဲစရာတွေ ပေါ်လာတော့မည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကြင်ကြင်၏ဆွေမျိုးများက မခင်ရွှေကို မလိုလား မကြည်ဖြူသည့်စကားမျိုး၊ ရေပြာ

အိုင်ရွာမှ ထွက်ခွာသွားစေလိုသည့် စကားမျိုး ဖွင့်ပြောကြ သောအခါ မခင်ရွှေသည် သူ သံယောဇဉ်ကြီးလှသော ရေပြာ အိုင်ရွာမှ ကလေးငယ်တွေကို ဝမ်းနည်းစွာ ခွဲခွာကာ တစ်ခု သောဒေသသို့ အလုပ်ရွှေ့ပြောင်းတာဝန်ယူရန် ရေပြာအိုင်မှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ရေပြာအိုင်ရွာမှ မခင်ရွှေ ထွက်ခွာသွားသောအခါ မောင်စိန်းမောင်သည် မခင်ရွှေကို တမ်းတလွမ်းဆွတ် ကြေကွဲ စွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ရေပြာအိုင်မှ လွမ်းရစ်သူ ဟူသော ဇာတ်လမ်းဖြင့် ဆုံးထားပါသည်။

ဤအတွက် စာဖတ်ပရိသတ်များက ရေပြာအိုင်ဇာတ် လမ်းဆုံးထားပုံကို အားမရတော့ဘဲ ဖြစ်နေကြပါသည်။

ရေပြာအိုင်ရွာဆိုသည်မှာ တကယ်ရှိပါသလား၊ ရှိလျှင် မည်သည့် နေရာမှာရှိနေသည်ကို များစွာသော စာဖတ်ပရိ သတ်တွေက မေးမြန်းကြပါသည်။ ရေပြာအိုင်ဇာတ်လမ်းထဲ မှာပါသည့် အဖြစ်များကို စိတ်ဝင်စားစွာ မေးမြန်းကြပါသည်။

ရေပြာအိုင်ဇာတ်လမ်းကို လွမ်းရစ်သူ မောင်စိန်းမောင် နှင့် ရပ်ဆိုင်းမထားဘဲ မခင်ရွှေ နောက်ထပ် တွေ့ကြုံရမည့် ထူးဆန်းသော၊ အံ့ဩစရာကောင်းသော အဖြစ်များကို မောင်စိန်းမောင်၊ ကြင်ကြင်တို့နှင့် ပေါင်းစပ်ကာ ဆက်ရေးရန် တိုက်တွန်းကြသော စာဖတ်ပရိသတ်များကို စိတ်ဆန္ဒ ပြည့်ဝ စေရန် ရည်သန်သောစေတနာဖြင့် ထုတ်ဖော်ရေးသားခြင်း မပြုသေးဘဲ စာရေးသူဦးနှောက်ထဲမှာ သိုသိပ်သိမ်းဆည်း ထားသည့်အကြောင်းအရာကို ယခုခေတ်လူတွေ လက်ခံနိုင် စေရန် ဆီလျော်စွာ ပြုပြင်ရေးသားခြင်းဖြင့်-

“ရည်ရော်မှန်း အိုင်စမ်းရေပြာ”

ဟူသော လုံးချင်းစာအုပ်ကို ဆက်လက် ရေးသား လိုက်ရပါသည်။

ရေပြာအိုင်ဇာတ်လမ်းများကို စွဲလမ်းကြသော၊ စာရေး

သူအပေါ်မှာ မေတ္တာထားကြသော၊ စာရေးသူကလည်း
ချစ်ခင်လေးစားပါသော စာဖတ်ပရိသတ်များ ကိုယ်စိတ်
နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြစေရန် လေးနက်သော စေတနာဖြင့် ဆုမွန်
တောင်းလိုက်ပါသည်။ ။

မင်းမြင့်

[၁]

မောင်စိန်းမောင်အပေါ်မှာ မည်သို့မျှ ဖောက်ပြန်သောစိတ်မျိုး မထားခဲ့ဘဲ အစ်ကိုသားချင်းလိုသာ ဖြူစင်သည့် ခင်မင်မှုကိုထားခဲ့သည့် မခင်ရွှေသည် ကြင်ကြင်တို့ အသိုက်အဝန်းမှ လှိုင်းဂယက်ပုတ်သလို မထိခလုတ် ထိခလုတ် ပြောနေကြသည့် စကားတွေကြောင့် မောင်စိန်းမောင်ရှိနေရာ ခြံကြီးသို့ပင် မသွားတော့ဘဲ လမ်းဖြတ်ထားခဲ့သည်။

ယခု မောင်စိန်းမောင်ရှိနေရာ ရေပြာအိုင်ရွာကို ခွဲခွာရန် အဆင်ပြေ သောအကြောင်းက ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖွယ်သော အကြောင်းမျိုးစုံကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ စိတ်ခိုင်မာသော သူ ဖြစ်လျက်နှင့် ခွဲခွာရတော့မည့် နောက်ဆုံးအချိန်နှင့် စိတ်ထိခိုက်စရာ ကောင်းအောင် မောင်စိန်းမောင် ပြောလိုက်သည့်စကား၊ တောတန်းလေး အကွေ့ထဲသို့ လှည်းဝင်တော့မည့်ဆဲဆဲဝယ် မခင်ရွှေသည် သူ နှစ်ရှည်လ များ နေထိုင်ခဲ့သည့်ရွာ၊ သူ သံယောဇဉ်ကြီးလှသည့် ကလေးငယ်များ ရှိ နေသည့်ရွာ၊ သူ့အပေါ်မှာ သွေးရင်းချာလို မေတ္တာထားသည့် ဘွားရွှေအိမ် တို့သားအမိ နေကြသည့်ရွာ၊ ဤရေပြာအိုင်ရွာကို နောက်ဆုံး မျှော်ကြည့် လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ့ပေါ်မှာ စွဲလမ်းချစ်ခင်မှုဖြစ်နေသူ မောင်စိန်းမောင်၏

ကြေကွဲစွာ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည့်သဏ္ဍာန်ကို ပြတ်သားစွာ မြင်လိုက်သည်။

လှည်းက တောတန်းအကွေ့ထဲကို ဝင်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် မောင်စိန်းမောင်၏ ကြေကွဲလှမ်းဆွတ်သည့်သဏ္ဍာန်သည် မခင်ရွှေ၏ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားစေကာမူ မခင်ရွှေ၏ နှလုံးသားထဲတွင်ကား လှမ်းလှမ်းဆွေးဆွေး မျှော်ကြည့်နေသော မောင်စိန်းမောင်၏ သဏ္ဍာန်သည် မေ့ပျောက်မရတော့ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ ဟာသလို ဖြစ်သွားသည်။

“အို ... သူနဲ့ငါ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တာကို သူလည်း သိတယ်၊ ငါလည်း သိတယ်။ သူက စွဲလမ်းနေလို့ ဖွင့်ပြောတောင်မှ ငါ မတုန်မလှုပ် တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် နေခဲ့နိုင်ပါလျက်နဲ့ အခုမှ သူ့ရုပ်သွင်သဏ္ဍာန်ကို ဘာကြောင့် ငါ မနေနိုင်ဘဲ တုန်လှုပ်နေရတာလဲ”

မခင်ရွှေသည် စိတ်တင်းသော အတွေးမျိုးကို တွေးကာ မျက်စိမှိတ်ပြီး ဦးခေါင်းကို သွက်သွက်ခါလိုက်မိသည်။

သူ့မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်နေသော မောင်စိန်းမောင်၏ ရုပ်သွင် သဏ္ဍာန်ကတော့ ပျောက်သွားပါသည်။ သို့သော် သူ့နှလုံးသားထဲမှာ မှုန်မှုန် မွှားမွှားလေးတော့ ထင်ကျန်ရစ်သည်ကို မခင်ရွှေ သတိထားမိဟန် မတူလေ။ ။

[၂]

မခင်ရွှေ အလယ်တန်းပြဆရာမအဖြစ် တာဝန်ယူရသည့် ကျောင်းရှိသည့် မြို့ကလေးကား မီးရထားဘူတာရုံ ရှိသည်။ မီးရထားဘူတာရုံနှင့် မြို့ကလေးသည် လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသူ နည်းပါးပြီး မြို့သူ မြို့သားအားလုံးလိုလိုသည် အရောင်းအဝယ်အလုပ်ဖြင့်သာ နေထိုင်ကြသည်။ အရောင်းအဝယ်သမား များပြားပြီး မီးရထားဘူတာရုံ ရှိနေသော မြို့ကလေးဖြစ်သောကြောင့် စည်စည်ကားကားပင်ဖြစ်သည်။ ထိုမြို့ကလေး၏ အလယ်တန်းကျောင်းကို မကြာမီမှာ အခြေအနေတိုးတက်မှုကို ကြည့်ပြီး အထက်တန်းကျောင်းအဖြစ် တိုးမြှင့်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြောင်း မခင်ရွှေ ကြားသိရသည်။

မည်သည့်အတန်းရှိသည့်ကျောင်းဖြစ်စေ မခင်ရွှေကား သူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည့်နေရာမှာ ရှိနေသည့် သူ သင်ကြားပေးရမည့် ကလေးတွေကိုမူ သူ တတ်သမျှ စေတနာထား သင်ကြားပေးရန်ကား စိတ်ထက်သန်သူကလေးဖြစ်သည်။

စာသင်ကျောင်းသည် မြို့ကလေး၏အစွန်မှာရှိပြီး ကျယ်ဝန်းသော ကျောင်းဝိုင်းထဲမှာ သပ်ရပ်လှပသော အဆောက်အအုံဖြစ်သည်။ ကျောင်းတစ်ဖက်တွင်မူ လယ်ကွင်းအချို့နှင့် တောတန်းလေးရှိသည်။ ကျောင်းဝင်း

၏တစ်ဖက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်မူ ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးတစ်ခြံနှင့် ခြေတံ ရှည် ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး အိမ်တစ်လုံးသည် ခြံကြီး၏အလယ်လောက်မှာ ရှိနေသည်။

“ဆရာမ နေရေးထိုင်ရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ ကူညီပါရစေ၊ ဆရာမ စိတ်ထဲမှာရှိတာ ပြောပါ”

ဟူသောစကားကို ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ဖော်ရွေစွာ ပြောသည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကား အသက်အရွယ် အတော်အတန်ပင် ကြီးရင့် နေပြီ။ သူ့ဇနီး၊ သားသမီးများနှင့် မြို့ထဲမှာ နေထိုင်သည်။ ဤမြို့လေး၏ ဇာတိချက်မြှုပ်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ ကျောင်းနဲ့နီးနီး သင့်လျော်တဲ့ အိမ်တစ်အိမ် မှာ ထမင်းလခပေးစားနေလို့ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် အဲဒီလိုအိမ်မျိုးမှာ နေချင်ပါ တယ် ဆရာကြီး”

“ကျောင်းနဲ့နီးနီး ဆရာမ နေချင်တယ်ဆိုရင် ဟောဟိုခြံကြီးထဲက အိမ်မှာနေနိုင်မလား၊ အိမ်ရှင်များကလည်း နွမ်းပါးကြတော့ ဒီလို ထမင်း လခနဲ့ ကျွေးရမယ်ဆိုရင် လက်ခံကြပါလိမ့်မယ်။ အဲ ထမင်းလခအပြင် နေထိုင်ရတဲ့ အိမ်ခန်းခလေးတော့ ဆရာမ သင့်တော်သလို ကြည့်ပေးလိုက် ပေါ့။ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်ဆရာမ”

ဆရာကြီးစကားက အဆုံးမသတ်သေးချေ။

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ဆရာကြီး”

“သူတို့အိမ်က ငြီးငွေ့စရာလည်းကောင်း၊ နောက်ပြီးတော့လည်း စိတ် မချမ်းသာစရာလေး ရှိတယ်လေ။ သူတို့က ထမင်းလခ ပေးစားတဲ့လူကို စိတ်တိုင်းကျအောင် ချက်ကျွေးတော့ ပေးရတဲ့လခနဲ့ တန်တယ်ဆိုရပေမဲ့ အဲဒီ စိတ်မချမ်းသာစရာလေးတွေ၊ ငြီးငွေ့စရာလေးတွေ ရှိနေလို့ လူရှောင် တယ် ဆိုရမယ်။ ဆရာမလိုပဲ တခြားက ပြောင်းလာတဲ့ အမှုထမ်းနှစ်ဦး ဆိုရင် ရုတ်တရက် နေစရာရှာမရသေးခင်၊ အထာမကျသေးခင်မှာ အခုလို ပေါ့ ထမင်းလခပေးစားခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်လပြည့်အောင် ဘယ်သူမှ မနေနိုင်ခဲ့ကြဘူး။ စိတ်မချမ်းသာဘူးဆိုပြီး တခြားမှာ ဖြစ်သလို ရှာနေ ကြတယ်။ လူနှစ်ယောက်ရှိပြီ ပြောင်းကြတာ။ အခုတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင်

ကလည်း နာမည်ပျက်တော့ နည်းနည်းရှက်ကြလား မသိဘူး၊ ပြောင်းရွှေ့
ရောက်လာတဲ့ ဆရာ ဆရာမအသစ်ကို အရင်ကလို အိမ်ခန်းရမယ်၊ ထမင်း
လခပေး ကျွေးမယ်လို့ မပြောတော့ဘူး”

ဆရာကြီး ပြောသည့်စကားတွေကို မခင်ရွှေ စိတ်ဝင်စားလာမိသည်။
ဆရာကြီးရုံးခန်းက လှမ်းမြင်ရသော ထိုခြံကြီးကို မျှော်ကြည့်သည်။

ခြံကြီးသည် တော်တော်ပင် ကျယ်ဝန်းသည်။ ကြီးမားသော သရက်
ပင်ကြီး၊ မရန်းပင်ကြီးတွေက ခြံကြီးတစ်ခြံလုံး အုပ်ဆိုင်နေသည်။ ကြီး
မားသော သစ်ပင်ကြီးတွေသည် တစ်ခြံလုံး ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေသော်
လည်း သရက်ပင်နှင့် မရန်းပင်ကိုသာ မခင်ရွှေ သိသည်။ အခြားသစ်ပင်
ကြီးတွေကို ဘာပင်တွေမှန်း မခင်ရွှေ မသိချေ။

“သရက်ပင်၊ မရန်းပင်တွေကတော့ မှိုင်းနေတာပဲ။ အသီးတွေ ခူး
ရောင်းရင် တော်တော်ပိုက်ဆံရမှာ”

မခင်ရွှေက မျှော်ကြည့်နေရာမှ အမှတ်မထင် ပြောလိုက်မိသည်။
ထိုအခါ ဆရာကြီးက ...

“ဒီအပင်တွေ သီးတယ်လို့ ဆရာမ ထင်လား”

ဟု မေးသည်။ မခင်ရွှေက ခြံကြီးကို မျှော်ကြည့်နေရာမှ ဆရာကြီး
ဘက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“သရက်နဲ့ မရန်းကတော့ သီးမှာပေါ့ ဆရာကြီး။ တခြားအပင်တွေ
က ဘာပင်တွေလဲ မသိဘူး”

မခင်ရွှေက ဖြေလိုက်သည်။

“တခြားအပင်တွေကတော့ တောင်သလဲပင် နဲ့ ကနစိုးပင်တွေပဲ။
အားလုံးက သစ်ပင်ကြီးမျိုးဆိုတော့ တစ်ခြံလုံး အုပ်ဆိုင်နေတာပေါ့။ ဟိုတုန်း
ကတော့ သီးခဲ့ကြတာပေါ့ ဆရာမ။ သူ့အချိန်ရောက်ပြီလားဆိုရင် မရန်းနဲ့
သရက်ကလည်း ခူးမနိုင်အောင် သီးခဲ့ကြတယ်။ တောင်သလဲ ဆိုတာက
လည်း တကယ်မှည့်ပြီဆိုရင် တကယ်စားကောင်းတဲ့ အသီးတစ်မျိုးပေါ့။
ဟို ... ရှေးစာဆိုတော်တွေတောင် စာဖွဲ့ခဲ့ကြတာ ဆရာမ ကြားဖူးပါလိမ့်
မယ်”

ဆရာကြီး ပြောစကားကြောင့် မခင်ရွှေသည်...

“သစ်ပလွေ၊ တောင်သလဲရယ်နဲ့၊ နရွဲထောက်ရှာ၊ ရှုတိုင်းတဲ့သာ၊
မာလကာကွဲ့ ကနစိုး”

ဟူသော ရှေးဟောင်းကဗျာလေးကို စိတ်ထဲက ကြားယောင်လိုက်မိ
သည်။ မခင်ရွှေက ဆရာကြီး ဆက်ပြောအံ့သော စကားကို နားထောင်နေ
လိုက်သည်။ ဆရာကြီးသည် စိတ်ရှည်စွာဖြင့် မခင်ရွှေ သိလိုဟန်ဆန္ဒကို
ရိပ်မိသည့်အလျောက် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ပင်ရင်း ဥစ္စာရှင်ရှိစဉ်ကတော့ ဆရာကြီး အခုတင်က ပြောခဲ့တဲ့
အတိုင်း သီးခဲ့ကြတယ်။ ခြံထွက် အသီးအနှံတွေ ရောင်းရတဲ့ငွေကကို
တော်တော်မြက်မြက်ကလေးရတာကြောင့် စားလောက်သောက်လောက် ရှိခဲ့
ကြတာပေါ့။ အဲ ... နောက်လူလက်ထဲလည်း ရောက်ကုန်ရော ဘာဖြစ်
ကုန်တယ် မပြောတတ်တော့ပါဘူး၊ သစ်ပင်တွေ မသီးတော့ဘဲ ဖြစ်သွားကြ
တယ် ဆရာမရဲ့”

နားစိုက်ထောင်နေသော မခင်ရွှေသည် များစွာ စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“ဒါဖြင့် အခုနေကြတဲ့လူတွေက အရင်မူလ ပင်ရင်းဥစ္စာရှင်တွေနဲ့
ဘယ်လို တော်စပ်ကြပါလဲ ဆရာကြီး”

“အခုလက်ရှိ နေထိုင်တဲ့ဇနီးမောင်နှံက မူလပိုင်ရှင်ထံက တစ်ဆင့်
ဝယ်ထားတဲ့ ခြံရှင်ရဲ့ တပည့်ရင်းတွေပဲ။ သူတို့မှာ သားသမီးတစ်ယောက်
မှ မရှိကြဘူး။ အခုရှိနေတဲ့ ကလေးမလေးက ကွယ်လွန်ကုန်ကြတဲ့ တစ်ဆင့်
ဝယ်ခြံရှင်ရဲ့သမီးလေး ဆရာမရဲ့။ သနားစရာတော့ ကောင်းပါတယ်လေ”

ဆရာကြီးက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး”

မခင်ရွှေ မေးသည်။

“စိတ်မနဲ့ရှာဘူး ဆရာမရဲ့။ အဲဒါကြောင့်လည်း လူရှောင်ကြတာပေါ့။
အဲဒါ ... ဆရာမ၊ ရုတ်တရက် အဆင်ပြေတဲ့အိမ် မတွေ့သေးခင်မှာ နေချင်
တယ်ဆိုရင် ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ နေလေ။ ဆရာကြီး အိမ်ရှာကြည့်လိုက်
ပါဦးမယ်”

“စိတ်မနဲ့တဲ့အမျိုးသမီးက အရွယ်ဘယ်လောက်ရှိပါပြီလဲ ဆရာကြီး”

“မကြီးသေးပါဘူးကွယ်”

ဆရာကြီးက ပြောရင်းဆိုရင်း ထိုခြံကြီးဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ...

“ဟော ... ဟော ... ဟိုကလေးမလေးပဲ ဆရာမ”

ဟု ဆိုကာ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။

မခင်ရွှေသည် ဆရာကြီး လက်ညွှန်ပြသရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။
ခြံကြီး၏ အဝင်ဝနား သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်ဝယ် ညိုညစ်ညစ်ရောင်
ထဘီ၊ ဖြူညစ်ညစ်ရောင် အင်္ကျီဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ကို မြင်ရသည်။ အသက်အရွယ်ကိုမူ အနီးကပ် ကြည့်ရ မြင်ရသည် မဟုတ်
သေးသောကြောင့် မခင်ရွှေ အမှန်အတိုင်း မခန့်မှန်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။
သို့သော် အသက်အရွယ်မှာ အနည်းငယ်တော့ ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်ပေလိမ့်
မည်ဟု မခင်ရွှေ ထင်မိသည်။ အသားအရောင်က ဖြူဖွေးသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ ဆံပင်တွေက ဦးခေါင်းထက်မှာ ဖွာရရာ ကျနေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးသဏ္ဍာန်သည် သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ရပ်ပြီး ခြံဝင်း
အပြင်ဘက်ကို မျှော်ကြည့်နေသည်။

အဝေးက တွေ့ရ မြင်ရသည်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊
မခင်ရွှေသည် ထိုအမျိုးသမီးသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက သနားနေသည်။
ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက စိတ်မနှံ့သူဟု ပြောခဲ့သည်။ ယခု မခင်ရွှေ အမြင်မှာ
စိတ်မနှံ့သူနှင့်မတူဘဲ ကြီးစွာသော ပူဆွေးသောကဖြစ်နေသူ သို့မဟုတ်
အကျပ်အတည်း ဒုက္ခတွေ့နေရသူ၏သဏ္ဍာန်မျိုးဟု မခင်ရွှေ စိတ်မှာ ထင်
လိုက်မိ၏။

ထိုအမျိုးသမီး မျှော်ကြည့်နေသည့် ဟန်မူရာက စိတ်နောက်နေသူ၊
ရူးသွပ်နေသူတို့၏ ဟန်မျိုးမဟုတ်ဘဲ အားကိုးရာတွေ့နိုးနိုး မျှော်လင့်
စောင့်စား ကြည့်မျှော်နေသည့် အသွင်မျိုးဖြစ်သည်ဟု မခင်ရွှေ ထင်လိုက်
မိသည်။

စိတ်မမှန်သူ၊ ရူးသွပ်နေသူဆိုလျှင် သွေးသားအရင်းအချာ ဖြစ်နေသူ
တွေသာလျှင် သည်းခံပြီး နီးနီးကပ်ကပ် နေထိုင်ကြရသည်။ သွေးမတော်သူ
တွေအဖို့ကား စိတ်မနှံ့သူ၊ ရူးသွပ်သူတွေနှင့် မည်သူမျှ နီးနီးကပ်ကပ် နေ
လိုကြမည်မဟုတ်ချေ။ စိတ်မမှန်သူ၊ ရူးသွပ်သူတို့ကား စိတ်ကို အစိုးမရသူ

ပီပီ ရိုက်ချင်ရိုက်မည်။ သတ်ချင်သတ်မည်။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်သူစိမ်းကမ္ဘာ နီးနီးကပ်ကပ် မနေလို။

သို့သော် မခင်ရွှေသည် သူ လှမ်းမြင်နေရသည့် စိတ်မနှံ့သူလေးကို စိတ်ထဲက သနားနေသည်။ နီးနီးကပ်ကပ် လေ့လာလိုသောဆန္ဒမျိုး ပေါ်လာသည်။ ထို့အပြင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ပြောပြသည့် ခြံကြီးအကြောင်းကလည်း မခင်ရွှေလို ထူးထူးဆန်းဆန်းအဖြစ်မျိုးကို စိတ်ဝင်စားသူအဖို့ မှတ်တမ်းလေးတစ်ခု ရလျှင်လည်း မနည်းဟု သဘောကျစရာ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“ဒီခြံထဲက အိမ်မှာပဲ အခိုက်အတန့်တော့ ကျွန်မ ထမင်းလခ ပေးစားနေပါရစေဦး ဆရာကြီး။ တည်းခိုခအတွက်ကိုလည်း ထိုက်တန်သလို ကျွန်မ ပေးပါ့မယ်။ ဆရာကြီးက ကျေးဇူးပြုပေးပါ”

မခင်ရွှေ၏ လိုလိုချင်ချင် ပန်ကြားချက်ကို ဆရာကြီး စိတ်ထဲမှာ အံ့ဩသွားမိသည်။ ဤခြံကြီးနှင့် ဤမိသားစုအကြောင်းကို ပြောပြထားလျက်နှင့် တွန့်ဆုတ်ဟန်မရှိဘဲ နေလိုကြောင်းပြောပြသော မခင်ရွှေကို...

“အေးလေ ... လောလောဆယ်တော့ ဆရာမအဖို့ အဆင်သင့်မရှိသေးဘူးဟုတ်လား၊ နေလိုက်ဦးပေါ့။ ဆရာကြီးလည်း မြို့ထဲမှာ အဆင်ပြေမယ့်အိမ် စုံစမ်းပါဦးမယ်။ ကဲ ... ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ဆရာကြီးနဲ့အတူ ဆရာမပါ လိုက်ခဲ့၊ အခုတော့ ဆရာမလည်း ခရီးရောက်မဆိုက် ဖြစ်နေတော့ ကျောင်းထဲမှာပဲ ဆရာမတွေ စာသင်ချိန်ပြီးရင် အနားယူတဲ့အခန်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီအခန်းမှာ ဆရာမ နားနေလိုက်ပါဦး”

ဟု ပြောသည်ကို မခင်ရွှေက ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာကြီး”

ဟု ရိုသေစွာတုံ့ပြန်ကာ ဆရာမများ အနားယူသည့်အခန်းသို့ သူ့ပစ္စည်းကလေးများထည့်ထားသည့် လက်ဆွဲအိတ်နှင့် အိပ်ရာလိပ်ကို တစ်ဖက်စီ ဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

[၃]

မခင်ရွှေသည် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဆောင်ရွက်ပေးချက်ဖြင့် သူ စိတ်
ဝင်စားသော ထိုခြံကြီးထဲက အိမ်မှာ ထမင်းလခရော၊ တည်းခိုသည့် အခန်း
လခရော သင့်လျော်သည့်နှုန်းဖြင့် အိမ်ရှင်တွေ ကျေနပ်လက်ခံသည့်
ဧည့်သည် ဖြစ်သွားလေသည်။

ခြေတံရှည် တစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်သော်လည်း အိမ်မှာ တော်တော်ပင် ကျယ်
ဝန်းသောကြောင့် မခင်ရွှေအတွက် ပေးထားသည့်အခန်းသည် သန့်ရှင်း
ကျယ်ဝန်းသော အခန်းဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်ဖြစ်နေသော ဇနီးမောင်နှံ နာမည်
မှာ ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

“ဆရာမအတွက် ကျုပ်တို့ပေးထားတဲ့အခန်းက ဒီတစ်အိမ်လုံးမှာ
အကောင်းဆုံးအခန်းပါပဲ။ ဟိုတစ်ဖက်က ဝရန်တာတွဲထားတော့ ဆရာမ
အတွက် အေးအေးလူလူ ဝရန်တာထွက်ပြီး စာလေး ဘာလေး ဖတ်နေနိုင်
တာပေါ့လေ။ တစ်ခုပဲ ဆရာမကို ကျုပ်တို့ ကြိုတင်ပြောချင်တာ ရှိပါတယ်”

လူမမြဲသည့်အတွက် ဝင်ငွေထိခိုက်နေစဉ်မှာ သူတို့အိမ်သတင်းကို
ကြားသိလျက်နှင့် လိုလိုချင်ချင် လာနေသော မခင်ရွှေကို ဦးဖေဆိုင်နှင့်
ဒေါ်ငွေတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖော်ရွေစွာ ဆက်
ဆံပြီး မခင်ရွှေ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရန် အကောင်းဆုံးအခန်းကို ပေးသည်။

သူတို့ကိုယ်တိုင် အခန်းကို သန့်ရှင်းပေးသည်။ ထို့နောက် မခင်ရွှေကို ဦးဖေဆိုင်က ကြိုတင်ပန်ကြားလိုသော စကားကို ပြောသည်။

“ဘာပြောချင်လို့ပါလဲ ဦးလေးရယ်... ပြောစရာရှိတာ ပြောသာပြောပါ။ ကြိုတင်သိထားမှ ကျွန်မအနေနဲ့ နေတတ်ထိုင်တတ်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အားမနာပါနဲ့၊ ဦးလေးတို့ စိတ်ထဲရှိတာကိုသာ ပြောပါ”

မခင်ရွှေက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောသည်။

ထိုအခါ ဦးဖေဆိုင်က ဇနီးသည် ဒေါ်ငွေကို လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ပြောလိုက်ပါ မငွေ၊ မင်းတို့ မိန်းမချင်း ပြောကြတာက ပိုပြီး စုံလင် တာပေါ့”

ဟုဆိုကာ မခင်ရွှေနှင့် သူ့ဇနီးသည်ကို ထားခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း သွားသည်။ ပြောလိုရာစကားတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောနိုင်ရန် ထွက် သွားသည့်သဘောဖြစ်သည်။

ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေကား နှစ်ယောက်လုံး အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တွင်းတွေ ဖြစ်သည်။ သားသမီး တစ်ယောက်မျှ မရှိပေ။

မခင်ရွှေသည် မနေ့က ဤမြို့သို့ ရောက်သည်။ အလုပ်တာဝန်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးထံ ရောက်သည်နှင့် ချက်ချင်းသွား ရောက် တွေ့ဆုံကာ သူ တာဝန်လက်ခံရန် ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်း ပို့သည်။ ယနေ့ ဤအိမ်သို့ ပြောင်းလာသည်။ နေရေးထိုင်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်ရန် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ငဲ့ညှာသောစိတ်ဖြင့် ဤနေ့တစ်ရက် ခွင့်ပေးထားသည်။ ထို့ကြောင့် မခင်ရွှေက သူ့အတွက်ရသည့် အခန်းမှာ ပါလာသည့်ပစ္စည်းလေးများ နေရာချထားနေသည်ကို ဒေါ်ငွေတို့ဇနီးမောင်နှံ က ကူညီရင်း စကားပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မခင်ရွှေ ရောက်လာပြီး အိမ်ခန်းလေးကို ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်ပြီးသည့် တိုင်အောင် မနေ့က မခင်ရွှေ တွေ့ခဲ့ရသည့် စိတ်နောက်နေသည်ဆိုသော မိန်းကလေးကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရသေးချေ။ လူရိပ်လူယောင် ထား၍ လှုပ်ရှားသွားလာသည့် အသံကိုပင် မကြားရသည့်အတွက် မခင်ရွှေ များစွာ သိချင်နေသည်။

သို့သော် ... ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို ဖြစ်

နေမည်စိုးသောကြောင့် မမေးသေးဘဲ အရိပ်အခြည်ကိုသာ မသိဟန်ဆောင် အကဲခတ်နေရသည်။

ယခု ဦးဖေဆိုင် ပြောမည့်စကားသည် ထိုမိန်းကလေးအကြောင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု မခင်ရွှေ တွေးလိုက်မိသည်။

မခင်ရွှေ တွေးမိသည့်အတိုင်းပင် ဒေါ်ငွေက ပြောပြသည်။

“ပြောစရာဆိုတာကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး ဆရာမ၊ ကျုပ်တို့ သမီးလေးအတွက် ဆရာမမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးတဲ့အကြောင်း ကြိုတင်ပြောမလို့ပါ”

“ဪ ... ဒေါ်ဒေါ်တို့မှာ သမီးရှိတယ်လား။ အခုအိမ်မှာ ရှိနေလား ဒေါ်ဒေါ်။ ဘာသံမှလည်း မကြားပါလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ရှိပါတယ်ဆရာမ။ သမီးက ဟိုလေ ... စိတ်နောက်နေတယ်၊ ရူးနေ တယ်ဆိုပါတော့ ဆရာမရယ်။ သူက အိမ်ကို ဧည့်သည်လာရင် စိတ်နည်း နည်း ထတတ်တယ်။ ရိုက်မယ်၊ သတ်မယ် ဆိုတာမျိုး လုပ်တတ်တော့ အရင်ရောက်လာဖူးတဲ့ လူနှစ်ယောက် ပြောင်းပြေးကြရတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ စားဝတ်နေရေး ကျပ်တည်းတော့ အခုလို အိမ်ပေါ် တည်းခိုသူလက်ခံ၊ ထမင်း လခပေးကျွေး၊ တည်းခိုခယူဆိုရင် နည်းနည်းစားပေါက်လေး ချောင်တယ် ပေါ့ ဆရာမရယ်။ ဒီအရူးမကြောင့် လာဘ်ပိတ်သလိုဖြစ်နေတာ။ အဲဒီတော့ ဆရာမအနေနဲ့ ဒီအရူးမအတွက် စိတ်ညစ်ပြီး ပြောင်းပြေးမှာ စိုးရိမ်မိတယ်”

ဒေါ်ငွေက ညည်းညူသံဖြင့် ပြောသည်။

မခင်ရွှေသည် သူ့ကို စိတ်ပျက်ဟန် ပေါ်နေသလားဟူသော မယုံမရဲ စိတ်ဖြင့် ဒေါ်ငွေ အကဲခတ်ကြည့်နေကြောင်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် လေသံ သွက်သွက်ဖြင့်ပင် ပြန်ပြောသည်။

“အခုတော့ နေတာအငြိမ်သားပဲ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်မအတွက် ဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

မခင်ရွှေစကားကြောင့် ဒေါ်ငွေက မဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း ... နွားပြာကြီးအကြောင်း မသိသေးလို့ပါ။ အကြောင်းသိရင် သားရေတောင် ဖင်ထိုင်ချင်မယ်မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ စကားပုံရိုင်းရိုင်းလို ဖြစ်

နေပြီ။ အကြောင်းမသိတဲ့လူကတော့ ဒီအတိုင်းပြောကြတာပဲ။ ဒီကောင်
မလေးကတော့ ဝမ်းတွင်းပါအရူးတော့ မဟုတ်ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်
ကမှ ရူးတာ။ သူ့ရူးတာ တစ်မျိုးပဲ။ သူ့မျက်နှာကို လူမြင်မခံဘူး ဆရာမရဲ့။
အမြဲခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ငုံ့နေတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် မကြည့်
ဘူး။ သူ့မျက်နှာကို အတင်းအကျပ် ချုပ်ကိုင်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်အောင်
လုပ်လိုက်ရင် မျက်လုံးကို တအားမှိတ်ထားတယ်”

ဒေါ်ငွေက စကားရပ်ပြီး ဆေးလိပ်တိုကို ဖွာနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ...၊ သူတစ်ပါးနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆိုင် မကြည့်ဝံ့တဲ့ သဘော
မျိုးလား”

မခင်ရွှေက မေးသည်။

“ဘယ်လိုမှန်းကို မသိပါဘူး ဆရာမရယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်း နေ
လည်း မျက်နှာကို အမြဲငုံ့နေတာပဲ။ အဲ မျက်နှာကို ငုံ့ချင်တဲ့အခါ ဘယ်လို
လုပ်နေတယ်မှတ်လဲ ဆရာမ”

ဒေါ်ငွေက ဆေးလိပ်တိုကို ချပြီး ပြန်မေးသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်နေလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်ငွေက မကြည်ဖြူသောအသံဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ရယ်ပြီး ပြောသည်။

“သူ့မျက်နှာကို အစဉ်အမြဲ လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ထားတတ်တယ်။ ကျုပ်တို့
တိတ်တိတ်ချောင်းကြည့်ပေါင်း များပြီ။ သူ တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့အခါ
သူ့မျက်နှာကို ဘယ်လိုလုပ်ထားလဲ သိချင်လို့လေ။ ငုံ့ရင်ငုံ့၊ မငုံ့ရင် လက်ဝါး
နဲ့ အုပ်ထားတာချည်း တွေ့နေရတော့ ကြာတော့ ကြည့်ရမှာ ငြီးငွေ့ပြီး ဂရု
စိုက် မကြည့်မိတော့ဘူး”

“အိမ်ပြင်ထွက်တဲ့အခါကော ဒေါ်ဒေါ်”

“ဘယ်မှမကြည့်ဘူး၊ ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချ ငုံ့ထားတာပဲ ဆရာမ”

ဒေါ်ငွေစကားကြောင့် မခင်ရွှေ၏ သံသယသည် ပိုပြီးခိုင်လုံသလို ဖြစ်
သွားသည်။ အိမ်ထဲမှာဖြစ်စေ၊ အိမ်ပြင်မှာဖြစ်စေ မည်သည့်အခါမှ ဦးခေါင်း
မမော့ခဲ့ပါဘူးဟု ဒေါ်ငွေက အခိုင်အမာပြောနေသော စိတ်ဝေဒနာရှင်
မိန်းကလေးသည် မနေ့က မခင်ရွှေ တွေ့လိုက်စဉ်က သနားစဖွယ် ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲသော မျက်နှာလေးဖြင့် ဝေးလံသောဒေသသို့ အားကိုးစရာ ရှာဖွေသည့်

အလား မျှော်ကြည့်နေသည့်အသွင်ကို သေချာစွာ တွေ့ခဲ့ရသည်။

တစ်ခုခုတော့ သိုသိပ်လျှို့ဝှက်ချက် ရှိနေလေမည်လား။ ကလေးမလေးသည် တကယ်စိတ်နောက်နေခြင်း ဟုတ်နိုင်ပါမည်လား။ သူ့မျက်နှာကို လူမြင်မခံ၊ သူတစ်ပါးနှင့် မည်သည့်အခါမျှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ ရှောင်လွှဲမရသည့်အခါမှာ မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားသည် ဆိုခြင်းသည် အကြောင်းရှိရပေမည်။ စိတ်နောက် ရူးသွပ်သူတို့မျက်လုံးသည် လူကောင်းသူကောင်း မျက်လုံးမျိုးနှင့်မတူ။ အတွင်းစိတ်မမှန်ကြောင်း၊ နောက်နေကြောင်း၊ ရူးနေကြောင်းကို ထင်ရှားသိသာသည့် လက္ခဏာကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဖော်ပြသည့် မျက်လုံးမျိုးဖြစ်သည်။

ယခုကလေးမလေးသည် မည်သူနှင့်မျှ မျက်လုံးချင်း မဆိုင်သည်မှာ သူ့မျက်လုံးသည် ရူးသွပ်နေသူ၊ စိတ်မမှန်သူ မဟုတ်သည့်အတွက် မျက်လုံးသဘောအမှန်ကို လူသိမည်စိုးသောကြောင့် ယခုလို အပြုအမူမျိုး ပြုမူနေခြင်းလားဟူသော အတွေးကို မခင်ရွှေ တွေးလိုက်မိသည်။ မခင်ရွှေ တွေးနေစဉ်မှာ ဒေါ်ငွေက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအရူးမအကြောင်း ဆရာမလည်း စိတ်ဝင်စားပုံရပါတယ်။ နောက်ပြီး ဒီအရူးမကြောင့် ဆရာမ ဒီအိမ်က ပြောင်းမသွားဘူးလို့ ခိုင်ခိုင်လုံလုံပြောနေမှ ကျုပ်တို့လည်း စုံစုံလင်လင် ပြောပြရမှာပေါ့ ဆရာရယ်”

ဒေါ်ငွေ စကားကြောင့် မခင်ရွှေ ဝမ်းသာသွားသည်။ ဒေါ်ငွေက မည်ကဲ့သို့ပင် ပြောစေကာမူ မခင်ရွှေသည် သူ စိတ်ဝင်စားနေမိသော သူ့စိတ်မှာ သံသယဖြစ်နေမိသော စိတ်ဝေဒနာရှင်မလေးအကြောင်းကို စုံလင်အောင် သိရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

“ပြောပြပါ ဒေါ်ဒေါ်... ကျွန်မ ဒီလိုအကြောင်းမျိုးဆိုရင် သိပ်နားထောင်ချင်ပါတယ်”

ဟု တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

ဒေါ်ငွေက ဆေးလိပ်တိုလေးကို အားပါးတရ သုံးလေးဖွာမျှလောက် ဆက်တိုက်ဖွာလိုက်ကာ ဆေးလိပ်တိုလေးချပြီး ပြောပြသည်ကို မခင်ရွှေ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

စိတ်ဝေဒနာရှင်လေး၏ နာမည်သည် မေစမ်းမြိုင် ဖြစ်သည်။ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ကစပြီး စိတ်နောက်နေသည်မှာ သွေးရိုးသားရိုး နောက်ဟန်မတူဘဲ အရွယ်ရောက်လာစ မိန်းမပျိုလေးတို့ သွေးသားဖောက် ပြန်ကာ ကြင်ဖက်ကို လိုချင်စေဖြင့် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားဟန် တူသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤအိမ်မှာ တစ်မြို့တစ်ရွာက ရောက်လာသည့် အစိုးရအမှုထမ်းနှစ်ဦးကို တည်းခိုသည့် အခန်းခ၊ ထမင်းလခယူပြီး လက်ခံ ဖူးကြောင်း၊ ထိုလူနှစ်ယောက်၏ အသက်အရွယ်သည် တစ်ယောက်က အစိတ်သာသာ ရှိသည်။ တစ်ယောက်က လေးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ ထို ယောက်ျားနှစ်ယောက်လုံးက သူတို့ကို မေစမ်းမြိုင်သည် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက် ချလျက်နှင့် အားကိုးပါရစေ ဟူသော စကားများကို ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေ လစ်သည့်အခါတိုင်း ပြောတတ်ကြောင်း၊ သူတို့က မည်သို့မှ မတုံ့ပြန်သော အခါ စိတ်ဆိုးပြီး သတ်မည်၊ ရိုက်မည် ဟန်မျိုးပြတတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မနေလိုတော့ကြောင်း ပြောကာ ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည်။

စိတ်ဝေဒနာရှင်လေး မေစမ်းမြိုင်အကြောင်းကို ဒေါ်ငွေက ဤမျှသာ ပြောပြီး မဲလိုက်သည်။

ထို့နောက် ချိုးဖဲ့သောလေသံဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်၏။
 “ရူးတာက ရိုးရိုးမှ ရူးတာမဟုတ်ဘဲ ဆရာမရဲ့၊ ရိုင်းရိုင်းပြောရရင် ယောက်ျား သိပ်လိုချင်နေလို့ ရူးသွားတာ။ ခက်တာက မရူးခင်က သူ့ကိုယ် သူ သီလရှင်လုပ်တော့မယ့်ဟန်မျိုး၊ ရသေ့ဝတ်ပြီး တောထွက်တော့မယ့် ဟန်မျိုးလုပ်နေခဲ့တော့ ဘယ်သူကမှလည်း မကြိုက်ကြဘူး။ ဟန်လုပ်လွန် ပြီး ယောက်ျား သိပ်လိုချင်လာတဲ့အခါကျတော့ ကြိုက်မယ့်သူ မရှိတော့ဘူး လေ။ ဒီတော့ ရူးတော့တာပေါ့။”

ဒေါ်ငွေစကားတွေကို ကြားရခြင်းဖြင့် သူတို့ဇနီးမောင်နှံက သမီး ကလေးဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောနေစေကာမူ ပြောသည့်စကားတွေက သမီး အရင်းကို စေတနာထား ပြောသည့်စကားမျိုး မဟုတ်ကြောင်း များစွာ ထင် ရှားနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ပြောလိုက်သည့်အတိုင်း ကွယ်လွန်ကုန်ကြသော ဤခြံရှင် ဇနီးမောင်နှံမှ မွေးစားခဲ့သည့် အားကိုးရာမဲ့ ဒုက္ခသည်လေးဖြစ်သည်ဟု မခင်ရွှေ အမှန်အတိုင်းပင် တွေးမိလိုက်သည်။

ဒေါ်ငွေက ဆက်ပြော၏။

“သူက အားကိုးပါရစေဆိုတာ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မိန်းမကစပြီး လူပျို လှည့်တာပေါ့။ အားကိုးပါရစေဆိုတာ သူ့ကို မယားအဖြစ် ယူပါလို့ ပြော တာနဲ့အတူတူပဲ ဆရာမရဲ့။”

မခင်ရွှေသည် ဒေါ်ငွေစကားကို ထောက်ခံခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ ဒေါ်ငွေ မျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။

“အားကိုးပါရစေ” ဆိုသည်မှာ ဒေါ်ငွေ ပြောသလို ယောက်ျားလိုချင်၍ ပြောသည့်စကားမဟုတ်ဘဲ သူ့မှာ စိတ်မချမ်းသာစရာ တွေ့ကြုံနေရသည် ဖြစ်၍ ကူညီလိုကူညီငြား ပြောသည့်စကားမျိုးလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုစကား ကို အပြောခံရသည့် လူနှစ်ယောက်ကကော ဒေါ်ငွေတို့ ဇနီးမောင်နှံကပါ အနက်အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးကောက်ပြီး မကောင်းထင်၊ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောနေခြင်း လည်း ဖြစ်မည်ဟု မခင်ရွှေက ချိန်ချိန်ဆဆ တွေးနေမိသည်။

ဒေါ်ငွေသည် နှုတ်ဆိတ်နေသော မခင်ရွှေကိုကြည့်ကာ ...

“ဆရာမကို ကျွန်မ ပြောပြတာ သိပြီဟုတ်လား။ အဲဒါ စိတ်ချမ်းသာ အောင်သာနေပါ။ ဆရာမက ယောက်ျားမဟုတ်ဘဲ မိန်းမဖြစ်နေတော့ သူ အားကိုးပါရစေလို့ ပြောမှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အနားကိုလည်း လာမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဟု ပြောသည်။

“သူ အားကိုးပါရစေဆိုတာက ယောက်ျားကိုသာ ရွေးပြောတာလား ဒေါ်ဒေါ်”

စဉ်းစားနေသော မခင်ရွှေက မေးသည်။

ဒေါ်ငွေက ရယ်ပြီးဖြေ၏။

“ယောက်ျားတိုင်းကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး ...။ သူ ရူးတဲ့စိတ်နဲ့ ပြောမိ ပြောရာ ပြောတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ယောက်ျား ကိုဖေဆိုင်လည်း ယောက်ျား ပဲဟာ သူ ပြောရမှာပေါ့။ အခုတော့ မဟုတ်ပေါင်၊ ကိုဖေဆိုင်ကိုတော့ အနားလာတာတောင် မကြိုက်ဘူး။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားပေမဲ့ ရန်မူမယ့်ဟန် မျိုး အသင့်ပြင်ထားတာ။ သူ အားကိုးချင်တာက ကိုဖေဆိုင်ထက် ငယ်တဲ့ လူ၊ လူလွတ်ကိုသာ အားကိုးချင်နေတာဆိုတော့ သူ့ရောဂါကို ဆရာမပဲ

တွေ့ကြည့်တော့လေ။ နောက်ပြီး ဆရာမ မေးသလို ယောက်ျားကိုပဲ ပြော
တယ်။ မိန်းမဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကို မပြောဘူး။”

ဒေါ်ငွေက ပြောပြီး ...

“ကဲ ... ဆရာမလည်း တော်တော်စုံစုံလင်လင် သိလိုက်ပြီပဲ။ ကြာ
ကြာနေရင် ဒါထက်ပိုပြီး စုံစုံသိမှာပေါ့။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ဦး၊ ရေမိုးချိုး
ချင်ရင် ခြံထဲက ရေတွင်းမှာ စက်သီးကြိုးတပ်ပြီး ရေပုံး အဆင်သင့်ရှိတယ်။
ကျုပ်လည်း ညနေစာချက်ဖို့ ဈေးပြေးလိုက်ဦးမယ်”

မနက်က ပြောင်းလာခါစကပင် မခင်ရွှေက ဈေးသုံးရန် ထမင်းလခ
ကို ကြိုတင်ပေးထားလိုက်သောကြောင့် ဒေါ်ငွေက များစွာကျေနပ်သော
စိတ်ဖြင့်ပြောကာ မခင်ရွှေ အနားမှ ထသွားသည်။

“မငွေ ...၊ နင် ဈေးသွားခိုက် ငါလည်း အိမ်ခွန်လေး သွားဆောင်
လိုက်ဦးမယ်။ ပိုက်ဆံမရှိလို့ အိမ်ခွန်လာတောင်းတဲ့လူကို တောင်းပန် ဆိုင်း
ထားရတာ သုံးလေးရက် ရှိနေတာ နင်အသိပဲ”

ဦးဖေဆိုင် ပြောသည့်အတိုင်း အိမ်ခွန်ဆောင်စရာ မရှိသည့်အတွက်
ဆိုင်းငံ့ထားခဲ့ရသည်။ ယနေ့မှ မခင်ရွှေက ကြိုတင်ပေးသည့် ငွေလေးရပြီ
ဖြစ်သောကြောင့် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်လမ်း ထွက်သွား
ကြသည်။

မခင်ရွှေသည် သူ့အခန်းထဲမှာ ရေချိုးသွားရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် သူ
နောက်ကျောပေးထားသော အခန်းဝမှ ညင်သာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်မိ
သလိုလိုရှိသောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းတံခါးဝတွင် တံခါးပေါင်ကိုမှီကာ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ရပ်
နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမြင်ရသည်။ ထိုမိန်းကလေးကို မခင်ရွှေ
တစ်ကြိမ်မျှ မမြင်ဖူးသော်လည်း သတင်းစကားကို စုံလင်စွာ ကြားသိပြီး
ဖြစ်သည့်အတွက် တစ်ကြောင်း၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့် စကားပြောနေစဉ်
ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ညွှန်ပြသဖြင့် အဝေးမှ တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် ရုပ်သွင်
ကို သတိရသဖြင့်တစ်ကြောင်း အခန်းဝမှ တံခါးပေါင်ကို မှီပြီး ဦးခေါင်း
ငိုက်စိုက်ချကာ ရပ်နေသူလေးသည် သနားစဖွယ် စိတ်ဝေဒနာသည်လေး
မေစမ်းမြိုင်ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းပင် သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မခင်ရွှေ

သည် ချိန်ချိန်ဆဆ တွေးတောထားပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် စည်းကမ်းမဲ့စွာ သတိလက်လွတ် ကြောက်ရွံ့ခြင်းမဖြစ်ဘဲ ထိုမိန်းကလေးရှိရာသို့ ဖြည်းညင်းစွာ သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ညီမလေး”

မေစမ်းမြိုင်၏ ရှေ့လက်တစ်ကမ်းသာသာ အကွာမှာ ရပ်ပြီး မခင်ရွှေက အသံပေးလိုက်သည်။ အဟုတ်တကယ် ရူးသည် မရူးသည်ကို တပ်အပ်သေချာ မသိရသေးသောကြောင့် ရုတ်ခြည်း အတင့်ရဲစွာ အနားသို့ မခင်ရွှေမကပ်လိုသေးချေ။ ထို့ကြောင့် ညင်သာသိမ်မွေ့သောအသံဖြင့် လက်တစ်ကမ်းသာသာ အကွာမှ အသံပြုလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မေစမ်းမြိုင်သည် ဦးခေါင်းကို မော့ကြည့်ခြင်း မပြုချေ။ သို့သော် မခင်ရွှေ၏ ကြင်နာသောအသံကိုမူ အသိအမှတ်ပြုဟန်တူသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင် ရိုသေသောအမူအရာဖြင့် ပုဆစ်ဒူးတုပ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ မျက်နှာကိုမူ ငုံ့မြဲတိုင်း ငုံ့ထားသည်။

စိတ်မမှန်သူက ရန်မူမည့်အရိပ်လက္ခဏာမပြဘဲ ယဉ်ကျေးရိုသေသည့် အမူအရာကို ပြသောအခါ မခင်ရွှေသည် ရှေ့သို့တိုးလာသည်။

“ညီမလေးကို မမ ချစ်ပါတယ်ကွယ်။ မမ စိတ်ထဲမှာ ညီမလေး အရင်းလေးလိုပဲ ထင်ပါတယ်။ ညီမလေးမျက်နှာကို မမ မြင်ရအောင် မော့ပြပါလား။”

မခင်ရွှေက တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောသည်။ သို့သော် မေစမ်းမြိုင်သည် မော့ပြခြင်း မပြုချေ။ ငြိမ်သက်စွာနေသည်။ မခင်ရွှေကလည်း ဘာစကားမျှ ဆက်မပြောသေးဘဲ မေစမ်းမြိုင်ကိုသာ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

မျက်နှာလေးကို ငုံ့ထားသော်လည်း အသားဖြူစင်ပြီး ချစ်စဖွယ် ရုပ်ရည်လေးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဦးခေါင်းက ဆံပင်တွေကမူ ဆီနှင့် ဝေးကွာခဲ့သည်မှာ နှစ်လရှည်ကြာခဲ့ဟန် တူသည်။ နီမြန်းကာ ဖွာရရာကြီနေသည်။ ဒူးတုပ်ထိုင်နေသော ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုးရိုးကားရား အနေအထားမဟုတ်ဘဲ လက်ချောင်းလေးတွေကို ပူးကာ သပ်ရပ်စွာ တင်ထားသည်။ ဝတ်ထားသည့် ထဘီနှင့် အင်္ကျီသည် လက်နှီးသာသာ အရောင်အဆင်းမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ကိုယ်ခန္ဓာလေးသည် စိတ်ဝေဒနာကြောင့်လား၊ ဝလင်အောင် မစားရ
၍လား အရွယ်လေးနှင့် မလိုက်အောင် ပိန်လို့လျော့ပါးနေသည်။

“ညီမလေးမျက်နှာကို မော့ပြပါလားကွယ်။ ညီမလေးကို မမ ချစ်လို့
ညီမလေးကို အကူအညီပေးပါရစေ”

အတန်ကြာ အကဲခတ်ကြည့်နေပြီးမှ မခင်ရွှေက ပြောလိုက်သည်။

မေစမ်းမြိုင်သည် ကျောက်ဆစ်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို့ ငြိမ်သက်စွာ နေ
သည်။ ထို့နောက် ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ တင်ထားသည့် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို
ခပ်လေးလေးမြှောက်ကာ မျက်နှာကို အုပ်ထားလိုက်ပြီးမှ မခင်ရွှေကို မော့
ကြည့်သည်။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာကိုအုပ်ထားသောကြောင့် မျက်နှာ
ကို အသေးစိတ်မမြင်ရသော်လည်း အုပ်ထားသော လက်ချောင်းများအကြား
မှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်ကိုမူ မခင်ရွှေ တွေ့နေရသည်။

မခင်ရွှေသည် သူ့စိတ်ကိုသူ မဆုံးဖြတ်ရသေးမီမှာပင် သူ့ကိုယ်က
မေစမ်းမြိုင်အပါး ရောက်သွားကာ ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး လက်တစ်ဖက်က
မေစမ်းမြိုင် ပခုံးကို ဖက်ထားလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ မေစမ်းမြိုင်သည် နှုတ်
က စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ မခင်ရွှေ ဖက်ထားသည်ကို လွတ်အောင်
အသာအယာ ရုန်းလိုက်သည်။

အကြမ်းပတမ်း ဆောင့်ထွက် ခါယမ်းခြင်းမပြုဘဲ အသာအယာ ရုန်း
လိုက်သည့်အတွက် မခင်ရွှေသည် သူ ဖက်ထားလိုက်မိသည်ကို သတိရ
ကာ ...

“အေး ... အေး ... မမက ချစ်လို့ ဖက်ထားလိုက်မိတာပါ ညီမလေး
ရယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

စိတ်ဝေဒနာသည်လေး မေစမ်းမြိုင်သည် သူ့မျက်နှာကို ဖုံးထားသည့်
သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဖြေချလိုက်သော်လည်း မျက်နှာကိုမူ မမော့
ဘဲ ငုံ့ထားမြဲထားလျက်က မခင်ရွှေအပါးမှ ညင်သာသိမ်မွေ့သော ခြေလှမ်း
များဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

မခင်ရွှေ သူ့နောက်က လိုက်ကြည့်သောအခါ မေစမ်းမြိုင်သည် သူ့
အတွက် ပေးထားဟန်တူသော အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်

လေသည်။

“ဘယ်နည်းနဲ့မှ အမှန်တကယ် စိတ်နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီး အရင်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီခြံကြီးကလည်း မေစမ်းမြိုင်ရဲ့ မိဘတွေ ပိုင်တဲ့ခြံ ဆိုတော့ ဒီကလေးမလေးမှာ ကြီးမားတဲ့ စိတ်ဆင်းရဲစရာအကြောင်းတစ်ခု ရှိလို့သာ သူ့ကိုယ်သူ ဘေးကင်းအောင် ရူးချင်ဟန်ဆောင်နေတာ ဖြစ်ရမယ်”

ဟူသော အတွေးကို မခင်ရွှေ တွေးလိုက်မိသည်။

ထိုသို့ တွေးလိုက်မိသည့်အတွေးကလည်း မေစမ်းမြိုင်ကို ကြင်နာ သနားသည့်စိတ်မျိုး။ မေစမ်းမြိုင် ခံစားနေရသည့် လျှို့ဝှက်သောအကြောင်း အချက်ကို သိလိုသည့်ဆန္ဒသည် မခင်ရွှေမှာ ထက်ထက်သန်သန် ပေါ်လာ သည်။

မေစမ်းမြိုင် ဝင်ရောက်သွားသည့်အခန်းသည် မခင်ရွှေအတွက် ပေး ထားသည့်အခန်းနှင့် အခန်းနှစ်ခုကြား သုံးပေမျှ ကျယ်သည့် လူသွားလမ်း ကလေးသာ ခြားထားသည်။ ထိုလူသွားလမ်းကလေးမှ တစ်ဖက်သို့ ထွက် လိုက်လျှင် အိမ်အောက်သို့ဆင်းသည့် အိမ်ဘေးလှေကားရှိလေသည်။

မခင်ရွှေ၏ အခန်းတစ်ဖက်မှာ တွဲထားသည့် ဝရန်တာမှ ကြည့်လိုက် လျှင် ထိုအိမ်ဘေးလှေကားကို အထက်စီး မြင်ရသည်။ မခင်ရွှေအခန်းနှင့် မေစမ်းမြိုင်အခန်းသည် အိမ်ပဲ့ဘက်မှာရှိပြီး အိမ်ဦးဘက်တွင်မူ ဦးဖေဆိုင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ အိပ်သောအခန်း၊ ရှေးအခေါ် ကျက်သရေခန်းခေါ်သည့် ပစ္စည်း ထားသည့်အခန်းနှင့် ဘုရားဆောင် ရှိလေသည်။

အိမ်ကြီးမှာ ရှေးဆန်သော အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ ဘုရားဆောင်ရှေ့မှ စပြီး အိပ်ခန်းနှစ်ဖက်အကြား နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်အထိ ကြားနေရာသည် ဟာလာဟင်းလင်း ကျယ်ဝန်းနေပြီး သာမူနာမူအတွက် သူ့အများ နေသာ ထိုင်သာ ဖြစ်အောင်ပင် ကျယ်ဝန်းလေသည်။

ထို့ကြောင့် မခင်ရွှေအခန်းနှင့် မေစမ်းမြိုင်အခန်း နှစ်ခုအကြား လူသွား လမ်းမှ အိမ်အောက်ကို ဘေးလှေကားထိပ်တံခါးကို တိတ်တဆိတ် ဖွင့်ဆင်း မည်ဆိုလျှင် အိမ်ဦးခန်းဘက်မှ ဦးဖေဆိုင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ အိပ်ပျော်နေပါက ဘေးကင်းရန်ကင်း ဆင်းနိုင် တက်နိုင်သည်။

မခင်ရွှေသည် အိမ်အနေအထားကို လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။ နောက်

ဘက် မီးဖိုဆောင်ကား တော်တော်ပင်ကျယ်သည်။ ရှေးဆန်သောအိမ် ဖြစ်သည့်အတွက် ယခုအိမ်တွေလို ထမင်းစားခန်း သီးသန့်မထားဘဲ မီးဖိုဆောင်ကျယ်ကျယ်ကြီးမှာ ချက်ပြုတ်သည့် နေရာတစ်ပိုင်း၊ ထမင်းစားသည့်နေရာတစ်ပိုင်း ဖြစ်သည်။

မခင်ရွှေက အိမ်အနေအထားကို လှည့်ကြည့်နေစဉ်မှာ မေစမ်းမြိုင်အခန်းက လှုပ်ရှားသည့်အရိပ်အယောင်၊ အသံဟူ၍ လုံးဝ မကြားရ မမြင်ရချေ။

“ကောင်မလေး အခန်းထဲအောင်းပြီး ဘာလုပ်နေပါလိမ့်”

ဟု မခင်ရွှေ တွေးပြီး သူ့အခန်းသို့ ပြန်အရောက်မှာ ဒေါ်ငွေကလည်း ဈေးက ပြန်ရောက်လာသည်။

မခင်ရွှေသည် ဒေါ်ငွေ လက်ထဲက ဈေးခြင်းကို ကူညီဆွဲကာ မီးဖိုဆောင်သို့ ပို့ပေးသည်။ ချက်ပြုတ်ရာမှာ လုပ်ကိုင်ပေးသင့်သည်များကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးပြီး ရေချိုးရန် ရေတွင်းရှိရာသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

မေစမ်းမြိုင်နှင့် တွေ့ဆုံရသည့်အကြောင်းကိုမူ မခင်ရွှေသည် ဒေါ်ငွေအား လေသံပင် မဟာဘဲ နှုတ်ပိတ် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ ။

[၄]

စိမ်းစိုညိုမှိုင်းသော သစ်ပင်ကြီးများဖြင့် အေးချမ်းသာယာ ဆိတ်ငြိမ်စွာသော ခြံကြီးကို မခင်ရွှေသည် များစွာ နှစ်မြိုက်ကြည်နူးမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်း အုပ်ဆရာကြီးက မြို့ထဲမှာ အိမ်ရှာမည် ပြောသည်ကိုပင် မရှာပါနှင့်၊ ဤအိမ် မှာ နေရေးထိုင်ရေး အဆင်ပြေသည်ဟု ပြောသောအခါ မည်သူမျှ ငှားမနေ ချင်သော ဤလိုအိမ်မျိုးမှာ မခင်ရွှေ မြဲနေသည်ကို တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြ သည်။

ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေသည် မခင်ရွှေ၏ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော ဆက်ဆံရေး၊ အိမ်အလုပ်ကို အလိုက်သိစွာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးမှု၊ မေစမ်း မြိုင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး မည်သည့်ပြဿနာမျှ မပေါ်ဘဲ အေးချမ်းနေခြင်း၊ တည်းခိုခါ ထမင်းစားခတွေမှာ ကျေနပ်အောင် ပေးနေသည်တို့ကြောင့် မခင်ရွှေကို များစွာခင်မင်နေကြသည်။

အိမ်စောင့်ပြီး မေစမ်းမြိုင်ကို ထိန်းသိမ်းဖော်ရနေသဖြင့်လည်း ဇနီး မောင်နှံနှစ်ယောက်သည် သူတို့သွားလိုသည့်နေရာကို စိတ်ချလက်ချ သွား နေရသည့်အပြင် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်နေကုန်ပင် သွားနေတတ်ကြသည်။

ဤခြံသို့ မခင်ရွှေ ရောက်လာနေထိုင်သည်မှာ ငါးလကျော် ခြောက်လ ထဲကိုပင် ချင်းနင်းဝင်ရောက်နေလေပြီ။

ဤကာလအတောအတွင်းမှာ ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေ လစ်သည့်အခါ တိုင်း မေစမ်းမြိုင်သည် ဦးခေါင်းစိုက်ချ၍သော်လည်းကောင်း၊ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍သော်လည်းကောင်း မခင်ရွှေအနားသို့ မယောင်မလည် ကပ်လာတတ်သည်။

မေစမ်းမြိုင် ပိန်ချုံးနေသည့်အကြောင်းသည် စိတ်ဆင်းရဲမှုလည်း ပါပေမည်။ မခင်ရွှေ မျက်မြင်အကြောင်းကမူ ထမင်းဟင်းကို ဝလင်အောင် မကျွေးဘဲ မသေရုံသာ ကျွေးနေသည်ကို တွေ့နေရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ နေ့ကူးကျန်နေသည့် အနံ့မကောင်းတော့သော၊ သိုးနေ သော ထမင်းဟင်းကို ကျွေးသည့်အခါကျွေးသည်ကို ကျောင်းပိတ်၍ အိမ်မှာ မခင်ရွှေ ရှိနေခိုက် ကြုံကြိုက်သည့်အခါ သိလိုက်ရသည်။

ထမင်းကျွေးသည်မှာ အခန်းပြင်ဘက်ကို ခေါ်ကျွေးခြင်းမဟုတ်၊ ခွေးစာ ကျွေးသလို သံပန်းကန်တစ်ချပ်ထဲမှာ ထည့်ချင်သည့် ထမင်းဟင်းကိုထည့်ပြီး အခန်းထဲပို့လိုက်သည်။ စားလိုစား မစားလိုနေ၊ ဝချင်ဝ မဝချင်နေ၊ ဘုရားစူး လွတ် တာဝန်ကျေရုံသာ ကျွေးနေကြောင်း မခင်ရွှေ ကောင်းကောင်းသိလာရ သည်။

“အပြင်ဘက် ခေါ်ကျွေးလို့မရဘူး ဆရာမ၊ သူက ယောက်ျားသာ လိုချင်နေတာ၊ သူ့မျက်နှာကို လူမြင်ခံချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဟူသောစကားကို ဒေါ်ငွေက ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ ဒီသမီးတစ်ယောက်ကြောင့် စိတ်မချမ်းသာရဘူး ဆရာမ။ အစကတော့ တတ်နိုင်သမျှ ဂရုစိုက်ယုယခဲ့ပါတယ်၊ ဆရာခေါ်ကုခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရူးပုံက တစ်မျိုးဖြစ်နေတော့ ကြာတော့လည်း စားဖို့သောက်ဖို့ ရှာရတာ တစ်မျိုး၊ သူ့အတွက် ဒုက္ခရောက်ရတာတစ်မျိုးဆိုတော့လည်း မယုယနိုင်၊ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ကံတရားအတိုင်းပဲလို့သာ သဘောထားရတော့ တယ် ဆရာမရေ။”

ဟု ဇနီးသည်နှင့် အတိုင်အဖောက်ညီစွာ ဦးဖေဆိုင်က ပြောသည်။

မခင်ရွှေသည် သူတို့မိသားစုအရေးမှာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ပြောဆို စီမံပိုင်ခွင့်မရှိသည့်အလျောက် ဦးဖေဆိုင်နှင့်ဒေါ်ငွေက ပြောသည်ကို ကန့် ကွက်ခြင်း၊ ထောက်ခံခြင်း၊ အကြံဉာဏ်ပေးခြင်း၊ စီမံခြင်းမပြုဘဲ သူနှင့်

မည်သို့မျှ မဆိုင်သူအဖြစ် ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေရှေ့မှာ ဟန်ကောင်းကောင်း ဖြင့် နေလိုက်သည်။

ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ တစ်ရပ်တစ်ရွာက ဝမ်းရေးကြောင့် ရောက်လာရသော မခင်ရွှေသည် မည်သူ့အမုန်းကိုမျှ မခံလိုချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေသည် မေစမ်းမြိုင်နှင့်ပတ်သက် ပြီး မခင်ရွှေက မည်သို့မျှ ဂရုစိုက်ခြင်း၊ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဟု ခိုင်လုံစွာ ယူဆနေကြသည်။

သို့သော် မခင်ရွှေသည် မြို့ထဲသို့ သွားသည့်အခါတိုင်း၊ ဈေးဘက် ကို ရောက်သည့်အခါတိုင်း တာရှည်ခံမုန့်မျိုးဖြစ်သော ဘီစကွတ်၊ မုန့်ကြွပ်၊ ပဲလှော်၊ ကိတ်မုန့်ခြောက် စသည်များကို လုံလောက်အောင် ဝယ်လာခဲ့ပြီး သူ့အခန်းထဲမှာ ပုရွက်ဆိတ်မတက်အောင်၊ မှိုမတက်အောင် သန့်ပြန်လုံခြုံ စွာ သိမ်းထားသည်။

ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေ လစ်သည့်အခါတိုင်းမှာ သူ့အနားကို မယောင် မလည် ရောက်လာတတ်သော မေစမ်းမြိုင်ကို ဝအောင်ကျွေးသည်။ ကြင်နာ ယုယစွာ မေးမြန်းပြောဆိုသည်။

မေစမ်းမြိုင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ နေမကောင်းဟု အထင်ရှိလျှင် သူ့မှာ ရှိနေသော ပြဒါးတိုင်ဖြင့် အဖျားတိုင်းကြည့်သည်။ သူ ဆောင်ထားသည့် ဆေးတွေထဲက သင့်လျော်သောဆေးကို ဂရုစိုက်တိုက်သည်။

မေစမ်းမြိုင် နေသည့်အခန်းကို တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းလင်းသန့်စင်ပေး သည်။ မေစမ်းမြိုင် ဝတ်သည့်အဝတ်ကို ဖာထေးချုပ်လုပ်ပေးသည်။ သူ့မှာ ရှိသည့်အဝတ်ကို ပေးလိုသော်လည်း ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေက တစ်မျိုးတစ် မည်ထင်လျှင်၊ သံသယဖြစ်လျှင် သူ သိလိုသည့် မေစမ်းမြိုင်နှင့်ပတ်သက် သည့်အကြောင်းတွေကို စုံစမ်းရခက်နေမည် စိုးသောကြောင့် မပေးခဲ့ချေ။

သို့နှင့်ပင် အချိန်ကာလ ခြောက်လတိုင် ကြာလာခဲ့သည်။ မေစမ်းမြိုင် သည် မခင်ရွှေ ကျွေးသည့်အစာကို သေသပ်စွာ စားသောက်သည်။ မခင်ရွှေ ပြုစုယုယသည်ကို ငြိမ်ဝပ်စွာခံယူသည်။ မခင်ရွှေ တိုက်သည့်ဆေးကို မငြင်း မဆန် သောက်သည်။ သို့သော် မျက်နှာကိုမူ ငုံ့မြဲတိုင်း၊ အုပ်ထား မြဲတိုင်း။

ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေအလစ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် ရင်းနှီး ကြင်နာ

ချစ်ခင်စွာ ဆက်ဆံနေကြသည်ကို ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေ လုံးဝ မရိပ်မိကြချေ။

ခြောက်လမျှ ကြာသောကာလအတွင်းမှာ မခင်ရွှေသည် သူနှင့် မေစမ်း မြိုင်တို့ အဆက်အသွယ်ရှိနေကြသည်ကို လေသံပင်မဟဘဲ ထားသောအခါ မေစမ်းမြိုင်သည် ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေတို့ မရှိသည့်အချိန် မခင်ရွှေ အပါး သို့ ရောက်လာလျှင် ယခင်ကလို မျက်နှာကို ငဲ့ထားခြင်း၊ လက်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း ထားခြင်းမပြုတော့ဘဲ မျက်နှာကို ခပ်လွဲလွဲသာ ထားနေသည်။

“ညီမလေးရယ် ...၊ မမ စေတနာကို သိလောက်ပါပြီ။ မမကို မကွယ် မဝှက်ပါနဲ့နော်။ အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ။ ညီမလေး စိတ်နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေလို့ ဘေးကင်းအောင် ညီမလေး ဟန်ဆောင်နေတာမဟုတ်လား။”

ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေအလစ်မှာ မခင်ရွှေက စေတနာကောင်းကောင်း ဖြင့် ကျွေးမွေးသည့်အတွက် ငတ်ငတ်မွတ်မွတ် နေခဲ့ရ၍ ပိန်ချုံးနေသော မေစမ်းမြိုင်၏ ပြည့်ဖြိုးလာသော မျက်နှာလေးကိုလည်းကောင်း၊ အသား အရေ ပြည့်လာသော ကိုယ်လုံးလေးကိုလည်းကောင်း မခင်ရွှေက နှစ်သိမ့် စွာကြည့်ပြီး တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေတို့က အိမ်မှာ မရှိကြချေ။

“ဆရာမရေ ...၊ မနက်ဖြန် စနေနေ့ပဲ။ ဆရာမတို့ ကျောင်းပိတ်တာနဲ့ အတော်ပဲ။ ဟိုဘက်ရွာက မိတ်ဆွေတစ်ဦးက အလှူဖိတ်ထားတယ်လေ။ ညအိပ်လာပါဆိုလို့ ကျုပ်တို့သွားမယ်နော်။ အရူးမနဲ့ ဆရာမ နေလို့ ဖြစ်နေ ပြီပဲ။ တနင်္လာနေ့ မနက်မှ ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဟူသော ကြောင့်ကြမဲ့၊ တာဝန်မဲ့စကားကို ပြောကာ အိမ်မှ ခွာနေကြ သည့်အချိန်ဖြစ်သည်။

မခင်ရွှေက ထိုနေ့အဖို့ ထမင်းဟင်း ကောင်းစွာချက်ကာ မေစမ်းမြိုင် ကို ကြင်နာစွာ ကိုယ်တိုင် ခူးခပ်ထည့်ကျွေးပြီး မေစမ်းမြိုင် ထမင်းစားပြီး သည့်အခါမှ တောင်းပန်မေးမြန်း ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မေစမ်းမြိုင်သည် ဤမျှလောက် အချိန်ကာလအတွင်းမှာ မခင်ရွှေ၏ ကျွေးမွေးခြင်း၊ ယုယပြုစုခြင်းတို့ကို မငြင်းမဆန် ခံယူခဲ့သော်လည်း မခင်ရွှေ ကို စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောခဲ့ဖူးသေးချေ။ သူ လုပ်နေကျ အမူအရာ ဖြစ်သော

မျက်နှာကို ခပ်လွဲလွဲထားသည်ကို ပြင်လိုက်သည်။ မခင်ရွှောက်ကို တည့် တည့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မခင်ရွှေက သူ့ဘက်ကို ဖုံးလွှမ်းကွယ်ဝှက် လွှဲဖယ်ခြင်းမရှိဘဲ ရင်ဆိုင် လိုက်သော မေစမ်းမြိုင်၏ မျက်လုံးကို ကြည့်လိုက်သည်။ မေစမ်းမြိုင် မျက်လုံးသည် ရူးသွပ်သူတို့ မျက်လုံးမျိုးမဟုတ်ဘဲ ပကတိမျက်လုံး၊ ကြည် လင်တည်ငြိမ်သည့် မျက်လုံးဖြစ်ကြောင်းကို မခင်ရွှေ တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ ကြိုတင်တွေးထင်ထားချက် မှန်ကြောင်းကို သိလိုက်သည်။

သူ တွေးထင်ချက် မှန်သောကြောင့် မခင်ရွှေ ဝမ်းသာလှပါသည်။ မေစမ်းမြိုင်၏ တည်ငြိမ်သည့် မျက်လုံးကို မြင်ရခြင်းဖြင့် ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေ ပြောခဲ့သလို မေစမ်းမြိုင်သည် ယောက်ျားလိုချင်လွန်းသောကြောင့် စိတ်ဆန္ဒအားကြီးပြီး ရူးခြင်းဖြစ်သည်ဆိုသည်မှာ မည်သို့မျှ မဟုတ်နိုင် ကြောင်း၊ ယခင်က နေသွားခဲ့ဖူးသည့် လူနှစ်ယောက်ကို အားကိုးပါရစေ ဆိုသည်မှာ အပူသောကအကြောင်း ရှိသောကြောင့်သာ အကူအညီ ရလို ရငြား တောင်းခံခဲ့ဟန်တူသည်ဟု စဉ်းစားခဲ့ဖူးသည်မှာ မှန်လိမ့်မည်ဖြစ် ကြောင်း တွေးလိုက်သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေး မျက်နှာနဲ့ မျက်လုံးကို မမြင်ရခင်ကပဲ ညီမလေးမှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာ အကျဉ်းအကျပ်တစ်ခုခု ရှိနေ လို့သာ ဘေးကင်းရန်ကင်းဖြစ်အောင် ရူးဟန်ဆောင်နေတာလို့ မမ တွေးခဲ့ ဖူးပါတယ်။ ဟုတ်တယ်နော် ညီမလေး။”

မခင်ရွှေက ကြင်နာစွာပြောသောအခါ မေစမ်းမြိုင်သည် သူ့ကို ဖက် ထားသော မခင်ရွှေကို ပြန်ဖက်ပြီး ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေသူသည် အားပေး နှစ်သိမ့်သူ ပေါ်လာသောအခါ မျက်ရည်မဆည်နိုင် ဖြစ်ရသည့်နည်းတူ မေစမ်းမြိုင်သည် မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာသည်။

“တိတ်ပါ ညီမလေးရယ်၊ မမ တတ်နိုင်သလောက် အစွမ်းကုန် ကူညီ ပါ့မယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်မရောက်ခင်မှာ ညီမလေးအတွက် ကိစ္စပြီး တန်သရွေ့ ပြီးသွားပါစေ။ ပြောစရာရှိတာကိုသာ ပြောပါ။ ညီမလေး အတွက် မမ နှုတ်လုံမယ်၊ သစ္စာရှိမယ်ဆိုတာကို ယုံပါညီမလေး။”

မခင်ရွှေက မေစမ်းမြိုင်၏ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးရင်း ပြောသည်။

မေစမ်းမြိုင်သည် အသံမထွက်ဘဲ ရှိုက်နေရာမှ အရှိုက်ရပ်ဆိုင်းသွား
အောင် စောင့်နေဟန်ဖြင့် အတန်ကြာ ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့နှုတ်ခမ်း
ကို လက်ဖြင့် ဖိကပ်ပြကာ ဦးခေါင်းခါပြသည်။

ခါပြလိုက်သည့် ဦးခေါင်းနှင့်အတူ မြိုင်မြိုင်ကျနေသည့် မျက်ရည်
တွေက လေတိုက်လိုက်သည့် မိုးပေါက်များလို လွင့်စဉ်သွားသည်။

မခင်ရွှေသည် မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။

“ညီမလေး စကားမပြောနိုင်ဘူးလား”

ဟု ထိတ်လန့်စွာ မေးလိုက်မိသည်။

မေစမ်းမြိုင်က ဦးခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် သူ စာရေးတတ်
ကြောင်း လက်ဟန်ဖြင့် ပြသည့်အတွက် ...

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေနော်”

ဟု မခင်ရွှေသည် ညည်းညူလိုက်ရာတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ငိုသံပါ
သွားမိသည်။

ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေက ရောက်လာသည့် ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို
အားကိုးပါရစေ ပြောသည့်အတွက် ယောက်ျားနှစ်ယောက်လုံး ထွက်ပြေး
ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ယခု မေစမ်းမြိုင်က သူ စကားမပြောတတ်သည့်
ဆွံ့အနေသူဖြစ်ကြောင်း နားလည်နေသည်။

မေစမ်းမြိုင်နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းတွေသည် သေးနုပုံသည့်
အကြောင်းတွေ မဟုတ်ကြောင်း မခင်ရွှေ စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ...

“ဒီနေ့ စနေနေ့ ညီမလေး ...၊ ညီမလေးရဲ့ အဖေနဲ့အမေတို့ ညအိပ်
ထွက်သွားကြတာ တနင်္လာနေ့မနက်မှ ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောသွားကြတယ်။
ညီမလေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် အချိန်တွေရပါတယ်။ နှုတ်က စကား မပြော
နိုင်ရင် စာနဲ့ရေးပြောနိုင်မလား”

ဟု မေးသောအခါ မေစမ်းမြိုင်က ဦးခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဆွံ့အနေ
သော ဒုက္ခသည်လေးသည် စာရေးတတ်သည်ဟု သိရသောအခါ မခင်ရွှေ
သည် များစွာဝမ်းသာမိသည်။

“နေဦး ... ညီမလေး၊ မမ စာရွက်နဲ့ ခဲတံသွားယူဦးမယ်”

ဟုပြောကာ သူ နေသည့်အခန်းသို့ လျင်မြန်စွာ လာခဲ့သည်။

ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ချွန်ထားပြီးသော ခဲတံတစ်ချောင်းကို ယူလာကာ မေစမ်းမြိုင်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“ညီမလေး ရေးချင်တာတွေ စုံစုံလင်လင် ရေးနော်။ အကြောင်းစုံကို ရေလည်အောင်သိရမှ မမ ကူညီတဲ့နေရာမှာ အဆင်ပြေ လွယ်ကူမှာ”

ဟု မခင်ရွှေက ပြောသောအခါ မေစမ်းမြိုင်သည် ဦးခေါင်းကို ညိတ်ပြုရှာသည်။ မခင်ရွှေက မေစမ်းမြိုင်ကို သူ စာရေးသည့် ခုံကလေးကို ရွှေပေးထားခဲ့သည်။ လွတ်လပ်စွာ ရေးချင်ရာ ရေးနိုင်အောင် မေစမ်းမြိုင် အနားမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ကျောင်းနှင့်ပတ်သက်သောအလုပ်တွေကို လုပ်နေလိုက်သည်။

အလုပ်ပြီး၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ မေစမ်းမြိုင်သည် စာရေးနေဆဲပင် တွေ့ရသောကြောင့် အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ မီးဖိုဆောင်သို့သွားကာ နှစ်ယောက်စာ ထမင်းဟင်းကို ချက်ပြုတ်သည်။ မေစမ်းမြိုင်အတွက် ကောင်းနိုးရာရာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဟင်းလေးကို စီမံချက်ပြုတ်နေလိုက်သည်။

ညနေစာ ထမင်းစားချိန်ရောက်သောအခါမှာလည်း မေစမ်းမြိုင်သည် စာရေး၍ မပြီးသေးချေ။ ပေးထားသည့် ခဲတံတုံးနေသည်ကို တွေ့ရသော မခင်ရွှေက ယူချွန်ပေးလိုက်သည်။ နောက်ထပ် ခဲတံအပိုတစ်ချောင်းကိုပါ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ချွန်ပြီး ပေးထားလိုက်သည်။

“ကဲ ... ညီမလေး ထမင်းစားကြရအောင်၊ အချိန်လွန်သွားရင် မကောင်းဘူး။ ထမင်းစားပြီးမှ ဆက်ရေးနော်”

ဟု ပြောသောအခါ မေစမ်းမြိုင်သည် မခင်ရွှေကို ကျေးဇူးတင်စွာ မော်ကြည့်ပြီး မငြင်းမဆန် ထလိုက်လာသည်။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ မေစမ်းမြိုင်ကို ဘာမှမလုပ်စေဘဲ စာဆက်ရေးခိုင်းလိုက်ပြီး မခင်ရွှေက လုပ်ကိုင်သိမ်းဆည်းစရာတွေကို သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ လုပ်ကိုင်နေလိုက်သည်။ မီးဖိုချောင်ကိစ္စ ပြီးသောအခါ ဝင်းတံခါး၊ အိမ်တံခါးတွေကို မခင်ရွှေက သေချာစွာ ဂရုစိုက် ပိတ်လိုက်ပြီး ဘုရားခန်းသို့ လာခဲ့သည်။

ဤအိမ်သို့ မခင်ရွှေ ရောက်လာသည့်အချိန်က ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေတို့သည် မည်မျှလောက် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညို

လိုက်ပါသနည်းဆိုသော် ဘုရားခန်းလေးတစ်ခုလုံးသည် ခြေချရန်ပင် မဝံ့ရဲ
အောင် အမှိုက်တွေ ဖုန်တွေ တင်းကျမ်းနေသည်။ ဘုရားဆောင်ထက်ဝယ်
ဘုရားဆင်းတုတော်နှင့် ဘုရားပုံတော် ပန်းချီကားဝေး၍ ဘုရားပန်းပင် မရှိ။
တုံးလုံးလဲနေသော မြေညောင်ရေအိုးတစ်လုံးကိုသာ တွေ့ရသည်။

မခင်ရွှေ ရောက်လာပြီးမှ မခင်ရွှေသည် ဘုရားခန်းကို အထူးဂရုစိုက်
ပြီး ရှင်းလင်းသုတ်သင်သည်။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ပြုပြင်သည်။ ဘုရား
ပုံတော်ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို မှန်ပေါင်သွင်းပြီး တရိုတသေ ချိတ်ဆွဲထား
သည်။ ဖန်ညောင်ရေအိုး သုံးလုံးကို ဝယ်ယူကာ ဘုရားပန်း မညှိုးစေရန်
အထူးဂရုစိုက်သည်။ ညစဉ် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းညှိပူဇော်သည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားဆောင်လေးသည် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ကြည်ညို
စဖွယ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေတို့သည် မခင်ရွှေ သတိထားမိသလောက် ဆို
လျှင် ဘုရားရှိခိုးကန်တော့သည်ကို တစ်ကြိမ်မျှ မတွေ့ခဲ့ရဖူးချေ။ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်တွေမှ ဟုတ်ပါမည်လားဟုပင် မခင်ရွှေ တွေးလိုက်မိသေးသည်။

ယခု ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေတို့ မရှိခိုက်မှာ မေစမ်းမြိုင် စာရေးနေသည်
ကို အနှောင့်အယှက်လည်းကင်းစေ၊ စောစော ဘုရားရှိခိုးထားပြီးလျှင်
မေစမ်းမြိုင် စာရေးပြီးသည့်အခါ အေးအေးဆေးဆေး စာဖတ်နိုင်၊ စကား
ပြောနိုင်သည် ဟူသော စိစဉ်ချက်ဖြင့် မခင်ရွှေက ဘုရားဆောင်သို့လာကာ
ခါတိုင်းထက် အချိန်ကြာကြာယူပြီး ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်နေလိုက်သည်။

မခင်ရွှေ ဘုရားဆောင်ထဲက ပြန်ထွက်လာသောအခါတွင်မူ မေစမ်းမြိုင်
သည် သူ ရေးသားထားသည့် စာအုပ်လေးကို အနားမှာ ချထားကာ ဘုရား
ဆောင်အဝတွင် ဒူးတုပ်ထိုင်ကာ ဘုရားရှိခိုးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မေစမ်းမြိုင်က ဘုရားကို ကန်တော့ပြီးသောအခါ သူ ရေးထားပြီးသည့်
စာအုပ်လေးကို မခင်ရွှေလက်သို့ ရိုသေစွာ လှမ်းပေးသည်။

မခင်ရွှေက စာအုပ်လေး လှမ်းယူသည်။ အချိန်ကြာရှည်စွာ စာထိုင်
ရေးနေရသည့်အတွက် မေစမ်းမြိုင် ပင်ပန်းညောင်းညာနေမည်ကို တွေးမိ
သည်။ ထို့ကြောင့် မေစမ်းမြိုင် အနားယူ အိပ်စက်သွားသည့်အခါမှ စာတွေ
ကို အေးဆေးစွာ ဖတ်တော့မည်။ နောက်တစ်နေ့သည် ကျောင်းပိတ်သည်။

ဦးဖေဆိုင်တို့လည်း ပြန်လာမည်မဟုတ်သေးသောကြောင့် မေစမ်းမြိုင်နှင့် စကားပြောရန် အချိန်များစွာ ရသေးသည်ဟု တွေးမိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် မေစမ်းမြိုင်အတွက် မနက်က ဝယ်ထားသည့် နွားနို့ ကျို ပြီးသားလေးကို သကြားဖြင့်ဖျော်ကာ...

“ရှေ့ ... ညီမလေး သောက်ပြီး စိတ်အေးအေးထား အိပ်လိုက်ဦးနော်။ ဒီနေ့ ညီမလေးစာတွေရေးနေရလို့ ညောင်းနေ၊ ပင်ပန်းနေတယ်။ နောက် တစ်နေ့မှ တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် စကားဆက်ကြသေးတာပေါ့”

ဟု သာယာညင်းပျောင်းစွာ ပြောသောအခါ မေစမ်းမြိုင်သည် မငြင်း မဆန် ဦးခေါင်းညိတ်ပြရှာသည်။ မခင်ရွှေက မေစမ်းမြိုင်ကို နွားနို့တိုက် လိုက်ပြီး သူ့အိပ်ရာထဲရောက်အောင် လိုက်ပို့လိုက်သည်။ ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို မိခင်က သိပ်သလို ဂရုစိုက်ကြင်နာစွာ စောင့်သိပ်ပြီးမှ သူ နေသည့်အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဤအိမ်မှာ လျှပ်စစ်မီးမရှိချေ။ ရေနံဆီမှန်အိမ်ကိုသာ ထွန်းသည်။ မေစမ်းမြိုင် အခန်းမှာ မည်သည့်အခါမျှ မီးရောင် မတွေ့ခဲ့ကြောင်း မခင်ရွှေ က သိခဲ့ရသည့်အတွက် ဦးဖေဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငွေတို့ မရှိသည့် ဤအချိန်မှာ မခင်ရွှေက မေစမ်းမြိုင်အခန်းမှာ မှန်အိမ်လေးကို လင်းလင်းထွန်းပေးလိုက် သည်။ ကျယ်ဝန်းသော အိမ်အိုကြီးတွင် ဘုရားဆောင်မှာ မခင်ရွှေ ထွန်းညှိ ပူဇော်ထားသော ဘုရားမီးရောင်၊ မခင်ရွှေအခန်းက မှန်အိမ်မီးရောင်နှင့် မေစမ်းမြိုင်အခန်းက မှန်အိမ်မီးရောင်သာရှိပြီး အခြားနေရာတွေမှာ မှောင် နေသည်။ ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးမှာလည်း ကြီးမားသော သစ်ပင်ရိပ်များ ကြောင့် မှောင်မည်းနေသည်။

သို့သော် အိမ်တံခါးတွေမှာ ခိုင်ခံ့လုံခြုံသည့်အတွက် သတ္တိကောင်း ရင်းစွဲရှိသော မခင်ရွှေသည် ကြောက်စိတ်မရှိချေ။

အိပ်ခန်းတံခါးကို သေချာစွာ ပိတ်ပြီးသောအခါ မခင်ရွှေသည် အိပ်ရာ ခေါင်းရင်းဘက်၏ ခုံလေးပေါ်မှာရှိနေသည့် မှန်အိမ်ကို မီးစာမြှင့်လိုက်၏။ မှန်အိမ်အလင်းရောင်က ပိုလာသည်။ မခင်ရွှေက အိပ်ရာပေါ်မှာ သက် သောင့်သက်သာ လဲလျောင်းပြီးမှ မှန်အိမ်အလင်းရောင်ဖြင့် မေစမ်းမြိုင် ရေးသားသည့်စာတွေကို ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ဖတ်လိုက်သည်။ ။

[၅]

ကျေးဇူးကြီးပါသော မမကို ကျွန်မ ဘာဖြစ်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းကို အမှန်အတိုင်း ရေးပြပါမယ်။

ကျွန်မ မိဘနှစ်ပါးနာမည်က ဦးတောက်ထွန်း၊ ဒေါ်ညွန့်ရီဖြစ်ပါတယ်။ သားသမီးဆိုလို့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ မွေးဖွားခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မ နာမည်ကိုလည်း မေစမ်းမြိုင်လို့ မှည့်ခေါ်ထားခဲ့တာ ဟိုရေပြာအိုင်ဆိုတဲ့ရွာမှာရှိတဲ့ စမ်းမြိုင်ဆိုတဲ့ခြံကြီးကို အမှတ်တရရှိလို့ မေစမ်းမြိုင်လို့ မှည့်ခေါ်ထားကြောင်း မေမေက ပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်။

မေစမ်းမြိုင် ရေးသည့်စာကိုဖတ်နေသော မခင်ရွှေသည် ဤနေရာသို့ ရောက်သောအခါ စာကိုဆက်မဖတ်နိုင်ဘဲ ခေတ္တမျှ ရပ်ထားလိုက်မိသည်။

“ရေပြာအိုင်ရွာက စမ်းမြိုင်ခြံကြီး”

မခင်ရွှေသည် နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ရေပြာအိုင်ရွာမှ စမ်းမြိုင်ခြံကြီးအကြောင်းကို တပည့်လေးတစ်ယောက်၏ အဘိုးက ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ စမ်းမြိုင်ခြံကြီးကို အမွေဆက်ခံခဲ့သော ကိုမြစိန်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူတို့ မိုက်မဲမှု၊ အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့မှု၊ တန်ဖိုးမသိမှုတို့ကြောင့် ခြံမြေကြီးတစ်ခုလုံး ခြောက်သွေ့သော ကန္တာရကြီး

ဖြစ်သွားခဲ့ကြောင်းကို မခင်ရွှေ သိလိုက်ရသည်။ မခင်ရွှေသည် ခြောက်သွေ့သော ကန္တာရဖြစ်နေသော ခြံမြေကြီးကို စမ်းရေ ပြန်လည်စိမ့်ထွက်အောင် ကြိုးစားပြုပြင်ခဲ့သည်။

ငွေအတွက်ကြောင့် ဇာတိမာန်ပျက်ကာ အဖိုးတန် ခြံမြေကြီးကို လူမျိုးခြားလက်ထဲ ထိုးအပ်လုဆဲဆဲ ဖြစ်နေသော အမွေခံ မောင်စိန်းမောင်ကို တရားဟော သိမ်းသွင်းကူညီခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် မောင်စိန်းမောင်က သူ့ကို မေတ္တာရှိလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ရေပြာအိုင် ရွာသူရွာသားတွေ စိတ်ဝမ်းကွဲစရာတွေ ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မခင်ရွှေသည် ရေပြာအိုင်ကို စွန့်ခွာထွက်လာခဲ့သည်။ ရေပြာအိုင်ရွာ စမ်းမြိုင်ခြံကြီးနှင့် မောင်စိန်းမောင်ကို မေ့ပျောက်ထားခဲ့ရာမှ ရေပြာအိုင်နှင့် မခင်ရွှေ ရေစက်မကုန်လိုက်ပုံမှာ မတွေးထင် မမျှော်လင့်သော အကြောင်းက ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြုံကြိုက်တိုက်ဆိုင်ကာ ရေပြာအိုင်ရွာကို သတိရစရာအကြောင်း ပေါ်လာပြန်တော့သည်။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ”

မခင်ရွှေက တီးတိုးပြောလိုက်၏။

“အခုလောက်ဆိုရင် ကြင်ကြင်နဲ့ ကိုစိန်းမောင် လက်ထပ်ပြီးကြရော့မယ်။ ငါ အပင်ပန်းခံ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ စမ်းမြိုင်ခြံကြီး အခြေအနေ ဘယ်လိုများဖြစ်နေလဲ။ ရွာအခြေအနေ တိုးတက်လာသလား၊ ဆုတ်ယုတ်သွားသလား၊ ရွာကလေးငယ်တွေ ပညာရေးအဆင်ပြေရဲ့လားမသိ။ နောက်ရောက်လာတဲ့ကျောင်းဆရာက ငါလို စွဲစွဲမြဲမြဲမှ နေရဲ့လား။ အဘွားရွှေအိမ်တို့ သားအမိ နေထိုင်မှ ကောင်းပါရဲ့လား။ ငါ ချစ်တဲ့ ရေပြာအိုင်ရွာ၊ ငါ သံယောဇဉ်ကြီးရတဲ့ ရေပြာအိုင်ရွာ၊ ငါ စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ရတဲ့ ရေပြာအိုင်ရွာ”

မခင်ရွှေသည် စာကိုဆက်မဖတ်နိုင်သေးဘဲ စိတ်ကနေ ရေပြာအိုင်ရွာသို့ ရောက်သွားသည်။ ရေပြာအိုင်ရွာမှာ သူ နေထိုင်ခဲ့ရပုံတွေ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးတွေ၊ တပည့်လေးတွေကို ပြန်လည်သတိရကာ များစွာ လွမ်းဆွတ်မိတော့သည်။

“ဪ ... ငါ ဘယ်လောက်ပဲ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပေမဲ့ သူတို့ရွာသူ

ကြင်ကြင်ကြောင့် ငါ့ကို အထင်အမြင်လွဲမှားနေကြပြီပဲ။ အဝေးကနေပြီး ငါ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေ၊ လွမ်းနေလို့လည်း အကြောင်းမထူးပါဘူးလေ”

ဟု မခင်ရွှေသည် စိတ်ကို ဖြေဖျောက်ကာ အတွေးအမျှင်ကိုဖြတ်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထို့နောက် မေစမ်းမြိုင် ရေးထားသည့် စာကို ဆက်ဖတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက စာရေးတတ်ပေမဲ့ ဖတ်တဲ့လူ နားလည်ပါ့မလားလို့ စိုးရိမ်လိုက်မိပါတယ် မမရယ်။ ကျွန်မ ရေးတတ်သလိုပဲ ရေးပြပါရစေ နော်။ မမကို ဘာမှ မကွယ်ဝှက်ဘဲ အားလုံးရေးပြပါ့မယ်။

ကျွန်မအမေ ဒေါ်ညွန့်ရီက စမ်းမြိုင်ခြံကြီးပိုင်ရှင် ဦးမြစိန်ရဲ့ အမေ ဘက်က အမျိုး၊ ကျွန်မအဖေ ဦးတောက်ထွန်းက ဦးမြစိန် အဖေ ဘက်ကအမျိုး၊ တစ်ဖက်စီတော်ကြတာလို့ ပြောခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်မ ကျောင်းနေခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မအသက် ဆယ့်လေးနှစ် ထဲအဝင် ကျောင်းရှစ်တန်းအရောက်မှာ ကျွန်မ အပြင်းအထန် ဖျားခဲ့ ပါတယ်။ အပြင်းအထန် ဖျားတဲ့အရှိန်ကြောင့် ကျွန်မ စကားပြောရ တာ ကျန်းမာစဉ်ကလို မပြောနိုင်တော့ဘဲ ထစ်သွား၊ ဆွံ့သွားခဲ့ပါ တယ် မမ။

ဒါကြောင့်လည်း အဖေနဲ့အမေက ကျွန်မကို ကျောင်းက နုတ် လိုက်ပါတယ်။ အသံပြန်ကောင်းအောင် ဆရာမျိုးစုံ၊ ဆေးမျိုးစုံနဲ့ ကုခဲ့ ပါတယ်။

အဖေနဲ့ အမေဟာ ပစ္စည်းတော်တော်များများ ချမ်းသာတယ်လို့ ကျွန်မ သိခဲ့ရပါတယ်။ ဘယ်လိုချမ်းသာသလဲဆိုတာကို အမေက ကျွန်မကို ပြောဖူးပါတယ်။ ဒါတွေကို ကျွန်မ ရေးပြရတာဟာ အဖေ နဲ့အမေကို သိက္ခာချသလိုများ ဖြစ်နေလားမသိဘူး။ ဒါကို မပြောရင် လည်း ကျွန်မတို့ဘဝဖြစ်စဉ်ကို မမ ရေလည်အောင် သိမှာမဟုတ် ဘူးလေ။

မမရဲ့ စိတ်သဘောနဲ့ စေတနာကို ကျွန်မ စောင့်ကြည့်ခဲ့ပါ တယ်။ မမ စေတနာဟာ ဟန်ဆောင်တာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ဖြူစင် ကြောင်း သိလာရလို့ အခုလို ကျွန်မ ဘဝအမှန်ကိုရော၊ မိဘတွေ

အကြောင်းကိုရော၊ ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေအကြောင်းတွေကိုရော အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာပါတယ်။ အခါအခွင့်ကို စောင့်နေခဲ့တာ အခုရပါပြီ။

စမ်းမြိုင်ခြံကြီး ပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ဦးမြစိန်ရဲ့ မိဘတွေ ဆုံးကုန်ကြတော့ ဦးမြစိန်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်က ခြံအလုပ်ကို ပင်ပန်းလို့ မလုပ်ချင်ဘူးဆိုပြီး ခြံထဲက သစ်ပင်ကြီးတွေကို ထင်းအဖြစ် ရောင်းခဲ့ကြတယ်တဲ့ မမရယ်။

မခင်ရွှေသည် စာဖတ်နေရင်း မေစမ်းမြိုင်သည် အမှန်တွေကို ဖွင့်ဟနေကြောင်း သေချာစွာ သိလာသည်။ စာကို ဖတ်စက ရေပြာအိုင်ရွာနှင့် ကိုစိန်းမောင်အကြောင်းကို အပေါ်ယံသာ မေစမ်းမြိုင်က ရေးပြခြင်းဖြစ်သည်။ အဟုတ်အမှန်ဖြစ်လေသလား၊ ကြားဖူးနားဝဖြင့် စိတ်ကူးတည့်ရာ ရေးနေခြင်းလားဟု မယုံမရဲ စိတ်လေးက တရေးရေး ပေါ်လာခဲ့မိသေးသည်။ ယခု မခင်ရွှေ ရေပြာအိုင်ရွာမှာ နေခဲ့စဉ်က စမ်းမြိုင်ခြံကြီးအကြောင်းကို ခရေစေ့တွင်းကျ သိလာခဲ့သည့်အတိုင်း မေစမ်းမြိုင် ရေးသည်ဖြစ်သောကြောင့် မခင်ရွှေသည် မေစမ်းမြိုင်ဘဝကို စိတ်ဝင်စားသည်ထက် စိတ်ဝင်စားလာသည်။

မခင်ရွှေက စာကို ဆက်ဖတ်လိုက်၏။

အဲဒီလို ထင်းအဖြစ် ရောင်းနေတဲ့အချိန်က ကျွန်မ မိဘတွေဖြစ်ကြတဲ့ ဦးတောက်ထွန်းနဲ့ ဒေါ်ညွန့်ရီတို့က ရေပြာအိုင်ရွာမှာ မနေကြဘူး။ ရေပြာအိုင်ရွာနဲ့ နှစ်မိုင်ကျော်ဝေးတဲ့ ရွာတစ်ရွာမှာ နေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်ကဆိုရင် ကျွန်မ လူမဖြစ်သေးဘူးလို့ အမေက ပြောခဲ့ပါတယ်။

ဦးမြစိန်တို့ ခြံကြီးထဲက သစ်ပင်ကြီးတွေကို ထင်းအဖြစ် ချရောင်းနေပြီဆိုတဲ့သတင်းကိုကြားတော့ ဒီခြံကြီးထဲမှာရှိနေတဲ့ နှစ်ချို့ ပိတောက်ပင်ကြီးကို ကျွန်မ မိဘတွေက မျက်စိကျနေခဲ့ကြတာ ကြာပြီတဲ့။ ပိတောက်ပင်ကြီးက ဘယ်နှစ် ဘယ်ကာလအချိန်က ပေါက်ရောက်ရှင်သန်နေတယ်မသိဘူး၊ လုံးပတ်က ပုဆိုးနှစ်ပတ်လောက်တောင် ရှိနေပြီတဲ့။

နံ့သာနီအစစ်၊ ပိတောက်နှစ်လို့ ဆိုထားတဲ့စာရှိတော့ ကျွန်မ မိဘတွေက ဒီပိတောက်ပင်ကြီးကို လှဲပြီး အတွင်းက နံ့သာနီဖြစ်နေ တဲ့ ပိတောက်နှစ်ကို ထုတ်ယူရောင်းစားမယ်ပေါ့။ အပြင်သားတွေ က တောအလိုက်ဘာဝ နေထိုင်ဖြစ်တဲ့ သင့်သင့်တင့်တင့် အိမ်လေး တစ်လုံးဆောက်ဖို့ ကောင်းကောင်းကြီး လုံလောက်နိုင်တယ်လို့ ပြော တယ်။

ကျွန်မ မိဘတွေ နေတဲ့ရွာမှာလည်း လွှစင်က ရှိနေတော့ သိပ် အဆင်ပြေတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ဦးမြစိန်ဆီမှာ ပိတောက်ပင် ကြီးကို ပေးပါလို့ တောင်းလိုက်တယ်။ သူများတွေကို ထင်းအဖြစ် ရောင်းစားပေမဲ့ ကျွန်မ မိဘတွေက နွမ်းပါးသူတွေလည်း ဖြစ်တယ်။ ဆွေမျိုးလည်း တော်နေတော့ အလကား တောင်းလိုက်တာပေါ့လေ။

ဦးမြစိန်တို့ကလည်း ဒီခြံကြီးကို မြန်မြန်ရှင်းချင်၊ လက်လွတ် ချင်နေတော့ လွယ်လွယ်ပဲ ပေးတယ်လို့ပြောတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မ မိဘတွေက လူငှားလည်း မငှားနိုင်တော့ အဖေက သစ်ပင်ကြီးကို တဖြည်းဖြည်း ခုတ်ယူ၊ အမေက အောက်က စောင့် ကြည့်၊ အကိုင်းအခက်တွေ ကုန်လို့ ကြီးမားတဲ့ ပင်စည်လုံးကြီးပဲ ကျန်တော့ အဖေနဲ့အမေ နှစ်ယောက်တည်း မနိုင်တော့ဘူးလေ။ ကူညီ ဖို့ လူရှာရပြီ မမ။ ဒီမှာတင် ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေကို အဖော်စပ်လိုက်မိ ကြတာပေါ့။

ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေဆိုတာ ရေပြာအိုင်ရွာဇာတိလည်းမဟုတ်၊ အမေနဲ့ အဖေတို့နေကြတဲ့ ရွာဇာတိလည်းမဟုတ်။ တစ်ရပ်တစ်ရွာ က လေလွင့်ရောက်လာကြတဲ့ ရေမျောကမ်းတင် လူစားမျိုး ဆိုပါတော့ မမရယ်။ လင်မယားနှစ်ယောက် ကြုံရာကျပန်း အလုပ်ကို တွေ့မရှောင် လုပ်စားနေကြတဲ့လူတွေတဲ့။ အဖေနဲ့အမေတို့ကလည်း ဆင်းရဲတော့ ဆင်းရဲသူအချင်းချင်း ရင်းနှီးမိပြီး ခင်ခင်မင်မင် ဖြစ်ကြတယ်လို့ ပြောပါ တယ်။

ပိတောက်ပင်ကြီးပင်စည်က ထီးထီးမတ်မတ်ကြီး ကျန်နေတာ ကို လင်မယားနှစ်ယောက်တည်းလည်း မနိုင်၊ တန်ရာတန်ကြီး

အခကြေးငွေနဲ့လည်း မငှားနိုင်တော့ ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေကို ပိတောက်ပင်ကြီးလှဲချလိုက်တဲ့ ပင်စည်က အကာသားတွေကို တစ်ဝက်ပေးမယ်၊ ကူညီလုပ်ပေးပါဆိုတော့ ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေတို့က သဘောတူတယ်တဲ့ မမ။

ပိတောက်ပင်ကြီးကို လှဲမယ်လို့ အစီအစဉ်လုပ်ပြီးမှ ကျွန်မတို့ အဖေ အပြင်းအထန် ဖျားလိုက်တာ လူမှန်းသူမှန်းတောင် မသိအောင် ဖြစ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဆိုတာလို ဆင်းရဲလို့ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆေးဝါးနဲ့ မကုသနိုင်ပေမဲ့ သေနေ့မစေ့သေးတော့ မသေဘဲ ပြန်ပြီး ကျန်းမာလာတယ်။

အဖေက ကောင်းကောင်းကျန်းမာလာသည့်တိုင်အောင် ပိတောက်ပင်ကြီးကို လှဲဖို့ ဘာမှ မစကားမစပ်ဘဲ တစ်ချက်တစ်ချက် ငေးငိုင်နေတတ်တာကို အမေက သတိပြုမိတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အပြင်းအထန် ဖျားလိုက်ရတော့ စိတ်တွေက ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းဖြစ်သွားတာ ထင်တယ်လို့ ပေါ့ပေါ့ပဲ တွေးလိုက်မိတယ်တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ နေ့ရွှေ့ညရွှေ့ လာခဲ့တာ မိုးကျခါနီးလာပြီ။ ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေတို့ကလည်း မိုးတွင်းစာ ထင်းအဖြစ် ပိတောက်ပင်ကြီးလှဲရင် ရတော့မယ်ဆိုပြီး တခြားမှာ ထင်းမရှာဘဲနေခဲ့ကြတော့ သစ်ပင်လှဲဖြစ်အောင် နားပူလာကြပြီပေါ့ မမ။ အဲဒီတော့ အမေက ပြောတယ်တဲ့ သစ်ပင်ကြီး မြန်မြန်လှဲကြဖို့ပေါ့လေ။

အဖေဟာ သစ်ပင်လှဲဖို့ ပြောလိုက်တိုင်း ငေးငိုင်နေခဲ့ရာက အမေက ဦးဖေဆိုင်တို့ စိတ်ကွက်သွားရင် မကောင်းကြောင်း၊ ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံလာတဲ့လူချင်း မိတ်ပျက်သွားမှာ စိုးကြောင်းပြောတော့မှ အဖေဟာ သက်ပြင်းချပြီး အမေကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြတယ်တဲ့။

ဘာပြောလဲဆိုတော့ အဖေ ဖျားနေခိုက် အိပ်မက်မက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း၊ အမှန်ကတော့ အဖေ ဖျားလိုက်တာ လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင်တောင် ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ အဖေ သတိလစ်ခိုက်မှာ မြောသွားခိုက်ဆိုပါတော့ မမရယ်၊ သူ့အာရုံထဲမှာ ထင်မြင်ကြားသိခဲ့ရတာနဲ့ တူပါတယ်။ အဖေ ဘယ်လိုပြောတယ်ဆိုတာ အမေက ကျွန်မကို

ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်မ ပြန်ရေးပြရရင် ...

မညွန့်ရယ် ... မင်းက ဒီသစ်ပင်ကြီးကို လှဲဖို့ ပြောနေတာ မင်းကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ငါတို့နှစ်ယောက် သဘောတူ တိုင်ပင်လုပ်ခဲ့ကြ တဲ့ ကိစ္စပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဖျားနေခိုက် မက်လိုက်တဲ့အိပ်မက်ကြောင့် ဒီသစ်ပင်ကြီးကို လှဲရကောင်းနိုး မကောင်းနိုး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ ဆိုင်းနေတာ မညွန့်ရဲ့။

အဖေက အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ အမေက ဘာကြောင့်လဲလို့ မေးတယ်။

အဖေက ဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်လဲဆိုတော့ ...

ဒီသစ်ပင်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါမက်လိုက်တဲ့ အိပ်မက်က တော်တော်ထူးဆန်းတယ်။ ကောင်းကျိုးပေးမှာလား၊ ဆိုးကျိုးပေးမှာ လား မသိနိုင်ဘူး မညွန့်ရဲ့။ ငါ့အိပ်မက်ကတော့ ဆိုပြီး အဖေက သူ့ အိပ်မက်ကို ပြောပြတယ်တဲ့။

အိပ်မက်ထဲမှာ အဖေက ပိတောက်ပင်ကြီးကိုလှဲဖို့ ပင်ခြေရင်း ကို ရောက်နေတယ်။ ပိတောက်ပင်ကြီးကို ကြည့်ရတာ အကိုင်းအခက် တွေခုတ်ထားလို့ ပင်စည်လုံးကြီးပဲ ထီးထီးမတ်မတ်ကြီး ရှိနေတဲ့ နေရာ မှာ ပိတောက်ပင်ကြီးကို မမြင်ရတော့ဘဲ ပြိုပျက်ကျနေတဲ့ ရှေးဟောင်း စေတီတစ်ဆူကို တွေ့နေရတယ်။ အဖေက ဒီနေရာမှာ ပိတောက်ပင် ကြီးကို ငါခုတ်ထားပါလျက်နဲ့ ဘယ်လိုကြောင့် ပိတောက်ပင် ပျောက် ပြီး စေတီအိုကြီး ရောက်နေပါလိမ့်လို့ တွေးပြီး ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘဲ စေတီအိုကြီးကိုသာ ရပ်ကြည့်နေမိတယ်တဲ့။ ကြည့်နေရင်းပဲ စေတီအို ကြီးဟာ တဖြည်းဖြည်း ပြိုကျပျက်စီးသွားလိုက်တာ နောက်ဆုံးတော့ မြေကြီးနဲ့ တစ်သားတည်းဖြစ်အောင်ကို ပျက်စီးသွားတယ်တဲ့။ အဲဒီ နေရာဟာ စေတီတစ်ဆူရှိနေခဲ့တဲ့ နေရာပါလို့ ပြောရင်တောင် ယုံနိုင် စရာမရှိအောင်၊ နေရာရှာမတွေ့အောင် ပျောက်ပျက်သွားတယ်တဲ့။

အဖေလည်း တအံ့တဩနဲ့ ငေးကြည့်နေရာက စေတီတော်ကြီး ပြိုကျပျက်စီးသွားတဲ့နေရာမှာ သစ်ပင်လေးတစ်ပင် ပေါက်လာပြီး တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာလိုက်တာ အဖေ ကြည့်နေရင်းပဲ ဒီသစ်ပင်ဟာ

ပိတောက်ပင်ကြီးတစ်ပင် ဖြစ်လာတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဖေ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ ပိတောက်ပင်ကြီးလို့ မမြင်ဘဲ သူ့မျက်စိရှေ့မှာပဲ ပြိုကျပျက်စီးသွားတဲ့ စေတီတော်ကြီးကိုပဲ မြင်နေမိတယ်တဲ့။ နောက်ပြီး အဖေ့ကို ဘယ်သူက ပြောမှန်းမသိ အကောင်အထည် မမြင်ရဘဲ ...

“ဒီနေရာတည့်တည့်မှာ မြတ်စွာဘုရားကို လှူဒါန်းပူဇော်ထားတဲ့ ဌာပနာတိုက် ရှိနေတယ်။ ဒီသစ်ပင်ကြီး ခုတ်လှဲပစ်ဖို့ မသင့်လျော်ဘူး။”

ဆိုတဲ့အသံကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားတယ်တဲ့။ အဖေလည်း အိပ်ပျော်ရာက နိုးလာတော့ အမှန်က မမရယ် ... သတိလစ် မြောသွားရာက ပြန်သတိရလာတာနဲ့ တူပါတယ်။ သူ့အိပ်မက်ဆိုပါတော့လေ။ ဒီပိတောက်ပင်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူမက်တဲ့အိပ်မက်ကို ဖျောက်လို့ မရနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ပိတောက်ပင်ကြီးကို ခုတ်လှဲဖို့ စိတ်ထဲမှာ ဝန်လေးနေမိတယ်လို့ အဖေ့ကို ပြောပြတယ်တဲ့ မမရယ်။

အမေကတော့ အဖေ ပြောပြတာကို လေးလေးနက်နက် သဘောမထားခဲ့ဘူးတဲ့။ ရှင့်ဘာသာရှင် အဖျားရှိန်ကြီးလို့ ထင်မိထင်ရာတွေ အိပ်မက်တာပါ။ စိတ်ထဲမှာ စွဲလမ်းခြင်းဖြစ်နေပါနဲ့။ အခုလက်ငင်း အခြေအနေမှာ ကျုပ်တို့အိမ်လေးပြင်ဆောက်ဖို့ အရေးကြီးနေပြီ။ မိုးတွင်းစာ ထင်းလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ရှင် အသိသားပဲ။ နောက်ပြီး ရှင့်အိပ်မက်က ဟုတ်မှန်းမသိ၊ မဟုတ်မှန်းမသိ။ ကိုဖေဆိုင်တို့ကို စကားလွန်ထားပြီးမှ မလုပ်ရင် သူတို့ကို ထင်းမပေးချင်လို့ ထင်ပြီး ငြိုးလိုက်ရင် မကောင်းဘူးနော်။ ဒီလင်မယားက မိုက်ရူးရဲတွေ။ ခြေမြန်လက်မြန်နဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထောက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင် စဉ်းစားပါလို့ အမေက ပြောခဲ့တယ်တဲ့။

ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေတို့ လင်မယားဟာ လူမိုက်လင်မယား။ သတ္တိရှိတာရော၊ ခြေမြန်လက်မြန်နဲ့ လူတစ်ဖက်သားကို ရိုက်တတ်၊ နှက်တာတာရော။ နောက်ပြီး တစ်ကောင်ကြွက်တွေဆိုတော့ ဘယ်ဆွေမျိုး၊ ဘယ်မျက်နှာမှ ထောက်စရာမရှိတော့

သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ သေလူလို သဘောထားပြီး မိုက်စွမ်းပြတဲ့ လင်မယားတဲ့။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ မမရယ်။ သူတို့ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စတင်ပြီး ရန်စခြင်း၊ ကျူးလွန်စော်ကားခြင်းတော့ မလုပ်တတ်ဘူးတဲ့။ ခိုင်းတဲ့လူ ကျေနပ်အောင်၊ ပေးထားတဲ့ အခကြေးငွေနဲ့ တန်အောင် လုပ်ကိုင်ပေးတတ်တယ်။ သူတို့ကို အရေးမစိုက်ဘူး ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး၊ တစ်ပတ်ရိုက်တဲ့ သဘောမျိုး လုပ်လာရင်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မခံဘူးတဲ့။ သိပ်လက်ရဲတယ်လို့ ပြောတယ်။

အဖေကလည်း ဦးဖေဆိုင်တို့ လင်မယားအကြောင်းကို သိတယ်။ နှစ်ရှည်လများ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလာသူတွေဆိုတော့ မိတ်ပျက်ဆွေပျက်၊ မျက်နှာပျက်အောင် မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်ကြီးကြောင့် သစ်ပင်ခုတ်ဖို့အရေးကို တွေးဆနေတာ ဖြစ်တယ်။

နောက်တော့လည်း အမေပြောတာတွေက စဉ်းစားစရာလည်းဖြစ်၊ ဦးဖေဆိုင်တို့ လင်မယားကိုလည်း ငဲ့ရ၊ ဆင်းရဲတော့လည်း အိပ်မက်တွေ ဘာတွေကို ဇွတ်မှိတ်ဖျောက်ဖျက်ပြီး ပိတောက်ပင်ကြီးကို ခုတ်ကြရရော မမရယ်။

ပိတောက်ပင်ကြီးကို ခုတ်ကြတဲ့အချိန်မှာ စမ်းမြိုင်ခြံကြီးထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိကြတော့ဘူး။ အဖေ အပြင်းအထန်ဖျားနေတဲ့အချိန်ကပဲ တစ်ခြံလုံးရှိသမျှ သစ်ပင်ကြီးတွေကို ဦးမြစိန်တို့က ရောင်းချပြီးနေပြီ။ ထင်းအဖြစ် ဝယ်တဲ့လူတွေလည်း မိုးမကျခင် ပြင်ကြရ၊ ဆင်ကြရမှာဖြစ်တော့ လျင်လျင်မြန်မြန်ပဲ ခုတ်ကြ၊ သယ်ကြတယ်။ တစ်ခြံလုံး ပိတောက်ပင်ငုတ်ကြီးကလွဲပြီး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှ မကျန်တော့တဲ့ အခြေအနေမှာ ဦးမြစိန်တို့ကလည်း ပျက်စီးနေပြီ ဖြစ်တဲ့ ခြံကြီးကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး မြို့ပေါ်ကို ပြောင်းသွားကြပြီလေ။

ဒါကြောင့် အဖေ အမေတို့နဲ့ ဦးဖေဆိုင်၊ ဒေါ်ငွေတို့ သစ်ပင်ခုတ်ဖို့သွားကြတဲ့အခါ ဟာလာဟင်းလင်း ခြံပျက်ကြီးမှာ လူသတ္တဝါဆိုလို့ အဖေတို့လေးယောက်ပဲ ရှိနေတယ်။

အမေ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ... လေးယောက်သား သစ်ပင်ကြီးကို လှဲကြရော ပင်စည်ကြီးတစ်ခုလုံး မြေပေါ်ရောက်လာ

ပြီး မြေကြီးနဲ့ကပ်နေတဲ့ တစ်တောင်သာသာ သစ်ငုတ်တိုကြီးပဲ ကျန်တော့တယ်။

အဖေက သူ့အိပ်မက်ကိုသတိရပြီး ဒီသစ်ငုတ်တိုကြီးကို ဒီအတိုင်း ပဲရှိပါစေတော့လို့ ထားခဲ့ချင်တယ်။ အမေက သစ်မြစ်အဆုံထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အနှစ်ကမှ ပိုကောင်းမှာ။ နောက်ပြီး ပုဆိုးနှစ်ပတ်စာလောက် ရှိနေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးရဲ့အရင်းပိုင်း အမြစ်ဆုံကြီးကလည်း နည်းတာမှ မဟုတ်တာ။ တူးပြီး ကလော်ထုတ်လိုက်ရင် ထင်းတွေ အများကြီး ထွက် လာဦးမှာကိုး။ အမေက တူးချင်တယ်။ အဖေက မတုန်မလှုပ် နေတယ်။

အဲဒီတော့ ဦးဖေဆိုင်တို့ လင်မယားက ဒီသစ်ငုတ်ကြီးကို ဒီအတိုင်း စွန့်ပစ်ခဲ့မယ့်အတူတူတော့ သူတို့တူးမယ်လို့ ပြောတယ်။ အဖေနဲ့ အမေက စွန့်ပစ်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ တားဆီးမယ့်ပိုင်ရှင် မရှိတော့ဘဲ ဦးဖေဆိုင်တို့ တူးယူတာကို ဘယ်သူက ကန့်ကွက် တားဆီးတော့မှာလဲ မမရယ်။

အမေက အဖေကို တူးယူဖို့ အတင်းအကျပ်ပြောတော့ အဖေလည်း သူများ တူးယူမယ့်အတူတူ မထူးဘူး၊ ငါပဲ ယူတော့မယ်ဆိုပြီး စိတ်မျိုးဝင်လာပြီး လေးယောက်သား အင်တိုက်အားတိုက် တူးကြတာပေါ့။

သစ်မြစ်ပေါ်လာရင် ပုဆိန်နဲ့ဖြတ်၊ လွှဲနဲ့ဖြတ်လိုက်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဘေးဖြာနေတဲ့ အမြစ်တွေ အားလုံးကုန်ပြီး ရေသောက်မြစ်ကြီး တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်။ ရေသောက်မြစ်ကြီးကိုက လူလက်တစ်ဖက်စာမက ကြီးနေတော့ လောဘသားတွေဖြစ်ပြီး ဒီအမြစ်ကြီးကကို ထင်းတွေ မနည်းရမယ်ဆိုပြီး တူးလိုက်ကြတာ နောက်ဆုံးတော့ အဖေအိပ်မက်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ရေသောက်မြစ်ကြီးနဲ့ကပ်လျက် အုတ်တိုက်တစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ အုတ်တိုက်ဆိုပေမဲ့ ဆွေးမြည့်ပြိုပျက်နေတဲ့ အုတ်ပုံလို ဖြစ်နေပါပြီတဲ့။

တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ တူးကြရာမှ အဖေတူးတဲ့အလှည့်မှာ ပေါ်လာတော့ အဖေလည်း အိပ်မက်ကို သတိရပြီး ကြောင်ကြည့်နေ

မိတယ်တဲ့။ တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်က ဦးဖေဆိုင်တို့ ဇနီးမောင်နှံနဲ့ အမေကလည်း ငုံ့ကြည့်နေခိုက်ဆိုတော့ ဟာ မြေတိုက်ပေါ်လာပြီ၊ ပစ္စည်းဟောင်းတွေ မြှုပ်ထားတာထင်တယ်။ ကိုတောက်ထွန်း ဖော်စမ်းဗျလို့ ဦးဖေဆိုင်က ဝမ်းသာအားရပြောတော့ အဖေက သိလိုစိတ်နဲ့ အုတ်ပုံကို ဖော်နေလိုက်တာ ပြည်တောင်းလောက်ရှိတဲ့ ကျောက်တုံးလိုလို အလုံးတစ်လုံးကိုရလို့ တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်မှာရှိနေတဲ့ အမေ့လက်ထဲကို လှမ်းပေးလိုက်ခါ ရှိသေးတယ်။ အဖေရပ်နေတဲ့ နေရာအောက်က မြေကြီးပြိုကျသွားလိုက်တာ အဖေတောင် အပေါ်က ကြိုးချပေးတာ မြန်လို့အသက်မသေဘဲ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း တွင်းပေါ်ကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကျွဲကျသွားလိုက်တဲ့ မြေကြီးမှာ ပိတောက်ပင်ငုတ်တို့ကြီးပါ ကျွဲကျသွားတယ်တဲ့။ မြေကြီးကျခါနီးမှာ မြေကြီးထဲက လိုဏ်ခေါင်းသံကြီးလား ဘာလဲမသိဘူးတဲ့။ မြေကြီးဟည်းသံကြီးလိုလို ဘယ်လို အသံကြီးမျိုးမှန်းမသိ၊ ကြောက်စရာကောင်းအောင် ကြားလိုက်ရတယ်တဲ့။

အဖေတို့လည်း ရေတွင်းကြီးလိုဖြစ်သွားတဲ့ တွင်းကြီးကို ကြောက်ပြီး အနားတောင် မသွားကြတော့ဘဲ ဖြတ်ထားပြီးသား၊ ခုတ်ထားပြီးသား သစ်တုံးတွေကိုသာ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အိမ်အရောက် မြန်မြန် သယ်ယူကြရတယ် ပြောတယ်။

မြေတွင်းထဲက ရလာတဲ့ ကျောက်တုံးလို ဟာကြီးကို ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေတို့က အထဲမှာ ဘာတွေရှိနေလဲလို့ သိပ်သိချင်ကြတယ်။ အဖေနဲ့ အမေကတော့ လူသိမခံချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဦးဖေဆိုင်တို့ ဇနီးမောင်နှံက အတူတူ တူးဖော်လာခဲ့ကြပြီး သူတို့ကို မပြချင်ဘဲ လျှို့ဝှက်ထားတာကို မကျေနပ်ကြဘူး။ သူတို့ကို မပြချင်လို့ သူတို့ရှေ့မှာ မခွဲဘဲ ကွယ်ရာမှာ တိတ်တဆိတ် ခွဲပြီးမှ ပြရင် သူကြီးကိုတိုင်မယ်၊ မြို့ပေါ်တက် သတင်းပေးမယ် ဆိုတဲ့သဘောမျိုး ပါတဲ့စကားတွေကို ပြောကြတယ်တဲ့။

အဖေနဲ့အမေကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့သဘောမျိုးပါတာပေါ့ မမရယ်။ ဒီအလုံးကြီးထဲမှာ အဖိုးတန်ရတနာတွေပါမယ်လို့ ဦးဖေဆိုင်တို့

ဇနီးမောင်နှံက အတပ်တွေထားကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ပြော သလို သူကြီးကို မတိုင်ဘူးပဲထား၊ မြို့ပေါ်ကို သတင်းသွားမပေးဘူး ပဲထား။ အတူတူ တူးဖော်လာခဲ့ကြရပြီး သူတို့ကို အရေးမစိုက်ဘဲ တစ်ပတ်ရှိက်တယ်လို့ ထင်ပြီး လက်စွမ်းပြမှာကိုလည်း အဖေနဲ့ အမေ က စိုးရိမ်ရသေးတာကိုး။ ဦးဖေဆိုင်တို့ ဘာကြောင့် ဒီလိုလက်စွမ်း ပြရသလဲ မေးလာကြရင် ဒီကိစ္စ ပေါ်ပေါက်သွားတော့မယ်လေ။

အဖေနဲ့ အမေကလည်း မြွေမသေ တုတ်မကျိုး ဖြစ်အောင် လုပ်ရ တော့မှာပေါ့။

စကားတွေ ပျံ့သွားလို့ ခြံရှင် သိသွားရင်လည်း မကောင်းဘူး ဟုတ်လား မမ။

အဖေနဲ့ အဖေရော၊ ဦးဖေဆိုင်တို့ ဇနီးမောင်နှံရော နှစ်အိမ်ထောင် မျက်နှာစုံညီရှေ့မှာ ဒီအလုံးကြီး ခွဲရတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေနဲ့ အမေ က ကြိုတင်စကားပြောထားတယ်တဲ့။

ဒီပိတောက်ပင်ကြီးဟာ ဦးမြစိန်တို့က အဖေနဲ့အမေကိုသာ ပေးခဲ့ တာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ပိတောက်ပင်နဲ့ပတ်သက်သမျှ အဖေနဲ့ အမေ သာ ပိုင်တယ်။ ဦးဖေဆိုင်တို့ကို ပိတောက်ပင်လှဲရာမှာ ကူညီပါ။ အကာ သားကိုသာ ထင်းအဖြစ်နဲ့သုံးဖို့ တစ်ဝက်ပေးပါ့မယ်ဆိုတော့ ဒီကျောက် တုံးကြီးထဲမှာပါတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေနဲ့ ဦးဖေဆိုင်တို့ ဘာမှမသက်ဆိုင် ဘူးလို့ ကြိုတင်ပြောတယ်တဲ့။

ဒီတော့ ဦးဖေဆိုင်တို့က မသက်ဆိုင်ဘူးဆိုသော်လည်း နှုတ် ပိတ်ခကို အထိုက်အလျောက်ရမှ ကျေနပ်မယ်လို့ အရေးဆိုတော့ အဖေနဲ့အမေကလည်း ဒါလောက်တော့ လိုက်လျောမှ ရန်အေးတော့ မယ်စဉ်းစားပြီး ကောင်းပြီလို့ ကတိပေးကြရတာပေါ့။

ဒါနဲ့ပဲ ကျောက်တုံးကြီးလို အလုံးကြီးကို ဦးဖေဆိုင်နဲ့ အဖေတို့ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ပုဆိန်အနှောင့်နဲ့ ထုခွဲကြတယ်။ ဘယ်လို လုပ် ထားတာမှန်းမသိ၊ မာကျောလိုက်တာ ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက် အင်တိုက်အားတိုက် တော်တော်ကြိုးစားခဲ့ရတယ် ပြောတယ်။

ကျောက်တုံးလို အလုံးကြီးဟာ ပဲ့ရွဲကျိုးကြေ ကွဲသွားခြင်းမျိုး

မဟုတ်ဘဲ တိတိရီရီ တစ်ခြမ်းစီ ထက်ခြမ်းကွဲသွားပြီး အထဲက ကြေးနီ နဲ့လုပ်ထားတဲ့ အိုးလိုလို ကြုတ်လိုလို တစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ အဲဒါက လည်း ဖွင့်ရာပိတ်ရာ မရှိ။ ပြောင်ချော တစ်စပ်တည်း ဖြစ်နေတော့ ဒီလိုပဲ ထုချေပြီး ခွဲရပြန်ရော။ ဒီကြေးနီကြုတ်ဆိုပါတော့ မမရယ်။ အဲဒါကတော့ အကောင်းမရဘူး။ ပဲရွဲ ကွဲကြောသွားတယ်။ အထဲက ဘာတွေ ထွက်လာလဲဆိုတော့ ဖန်ခါးသီးအရွယ်လောက်ရှိ ငွေကြုတ် လေးတစ်ခုနဲ့ အရောင်တွေ ယိုကျနေသလား ထင်ရအောင် နီရဲနေတဲ့ ကျောက်ကိုးလုံး ထွက်လာတယ်တဲ့။

ဒီကျောက်ကိုးလုံးဟာ အမှန်ကတော့ ပြည်တန်ပတ္တမြားဆိုတာ မျိုးနဲ့တူပါတယ်။ အဖေနဲ့ အမေကလည်း တစ်သက်လုံး ဆင်းဆင်း ရဲရဲ နေလာခဲ့ရတဲ့လူတွေဆိုတော့ ရတနာကို ကောင်းမှန်းဆိုးမှန်း မသိ၊ ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေတို့ကလည်း ဆင်းရဲသူတွေဆိုတော့ ဒီကျောက်နီ ကိုးလုံးကို ဘယ်လိုအမျိုးအစားဆိုတာ မသိတဲ့အပြင် ပြောလိုက်ကြ သေးတယ်တဲ့။

အောင်မာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းမှတ်လို့ ကြိုးကြိုးစားစား ခွဲလိုက်ရ တာ၊ ရွာဦးကျောင်းခမ္ဘာရုံထဲက ဆင်းတုတော်ပလ္လင်မှာ မြှုပ်ထားတဲ့ ကျောက်မျိုးတွေလို့ပြောပြီး ငွေကြုတ်လေးကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူ လိုက်တယ်တဲ့။

ကျောက်နီကိုးလုံးကို ခင်ဗျားတို့ယူ၊ ဒီငွေကြုတ်လေးကိုတော့ ကျုပ် ယူမယ်ဗျာ။ တန်ဖိုးချင်းအတူတူလောက် ရှိတာပါပဲလို့ပြောတော့ အဖေနဲ့ အမေကလည်း သဘောတူလိုက်တယ်တဲ့။

ဘာကြောင့် သဘောတူလိုက်လဲဆိုတော့ အမေက ပြောပြတယ် မမ၊ ဘယ်လောက်များ ယူကျုံးမရစရာ ကောင်းလိုက်သလဲနော်။

အဖိုးတန် ရွှေတွေ စိန်တွေ ပါမယ်ထင်ပြီး ခွဲလိုက်တာ ကျောက်နီ ကိုးလုံးနဲ့ မဖြစ်စလောက် ငွေကြုတ်လေးပဲ ထွက်လာတော့ စိတ်ပျက် လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့တဲ့။ ငွေကြုတ်လေးကလည်း ဖန်ခါးသီး အရွယ်လေးဆိုတော့ ရောင်းစားရင် ကျောက်နီကိုးလုံးက ပိုက်ဆံပိုရ ဦးမယ်လို့တွက်ပြီး သဘောတူလိုက်တာတဲ့ မမရယ်။

ဦးဖေဆိုင်တို့ကတော့ ငွေကြူတ်လေးကို ဘယ်လိုတွက်ကိန်းနဲ့ ယူလိုက်တယ် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ဦးဖေဆိုင် နဲ့ ဒေါ်ငွေတို့နှစ်ယောက်လုံး အမေတို့ဆီလာကြပြီး တဟားဟားနဲ့ ရယ်လိုက်ပြောလိုက် လုပ်နေကြတယ်တဲ့။

ငွေကြူတ်လေးထဲမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်း၊ ဥပမာဆိုပါတော့ စိန်ကြီး တစ်လုံးလောက် ပါလေမလားဆိုတဲ့ တွက်ကိန်းနဲ့ ယူသွားပြီး အိမ်မှာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဖြူနေတဲ့ ပြာလေးနည်းနည်းပဲ တွေ့ရတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက် စိတ်တိုတိုနဲ့ အနားမှာရှိနေတဲ့ ရေခွက်ထဲကို ပစ်ထည့်ထားလိုက်ကြတယ်တဲ့။ ဂရုမစိုက် နေလိုက်ကြပြီး ညနေဘက် ရွာနောက်ဘက်က ချောင်းထဲမှာ ရေချိုးဖို့လာခဲ့ကြတော့ သူတို့ရေခွက် ထဲ အမှတ်မထင် ပစ်ထည့်ထားတဲ့ ငွေကြူတ်လေးက ပါလာတယ်တဲ့။

ချောင်းကမ်းစပ်ရောက်တော့ အဝတ်လျှော်ဖို့ ရေခပ်မယ် လုပ် တော့ ငွေကြူတ်လေး ပါလာတာကို မြင်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ရောင်းစားရင် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လေးဖြစ်အောင် ငွေကြူတ်လေးကို ချောင်းရေနဲ့ ဆေးလိုက်ကြတယ်တဲ့။

အဲဒီလို ငွေကြူတ်လေးထဲက ပြာဖြူဖြူနုနုလေးတွေကို ချောင်း ရေထဲကိုလည်း သွန်ချလိုက်ရောတဲ့။ ချောင်းရေထဲမှာ စိမ်းစိမ်းပြာပြာ ဝါဝါနီနီတွေ ရွှေရောင်ငွေရောင်တွေ ဝင်းဝင်းလက်လက်ဖြာပြီး ပျောက် သွားရောတဲ့။ ကြည့်လို့ တယ်ကောင်းဆိုပဲ မမရဲ့။

ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေလည်း ကြူတ်လေးကို ချောင်းရေနဲ့ စင် အောင်ဆေးနေခိုက် လက်ထဲက လွတ်ကျပြီး ကြူတ်လေး ချောင်းရေ ထဲ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားတယ်လို့ ပြောကြတယ်တဲ့။

အဖေနဲ့အမေလည်း အစကတည်းကမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့တဲ့ ကြူတ် ကလေးအကြောင်းကို ဆက်မမေးတော့ဘဲနေလိုက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ မြို့တက်မယ်၊ ကျောက်နီကို သွားရောင်းမယ်။ မိုးတွင်းစာ စားသောက် ဖို့ရော အိမ်ကလေးပြင်ဖို့ရော ငွေရအောင်ပေါ့။

အဖေနဲ့အမေ မြို့တက်တော့ ဦးဖေဆိုင်နဲ့ဒေါ်ငွေတို့လည်း ဈေး ဝယ်ဖို့ လိုက်လာကြတယ်။

ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်ပြီး အဖေက ကျောက်နီတစ်လုံးကို ပြလိုက်တယ်တဲ့။ ရွှေဆိုင်ရှင်က အဖေကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်ပြီး ဘယ်ကရသလဲလို့ မေးတယ်။ အဖေကလည်း ဘုရားစေတီအိုနေရာက ရတယ်လို့ မပြောချင်တာနဲ့ ရှေးမိဘဘိုးဘွားလက်ထက်က ရထားတဲ့ အမွေပစ္စည်းပါ။ အခုမှ ဆင်းရဲလို့ ထုတ်ရောင်းတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဘယ်လောက်လိုချင်လဲလို့ ရွှေဆိုင်ရှင်က မေးတော့ အဖေက သူ့အိမ်အခြေအနေနဲ့ မိုးတွင်းစာစားသောက်ဖို့နဲ့ တွက်ချက်ပြီး စိတ်ထဲမှာ လိုချင်နေတာက ရှစ်ရာတစ်ထောင်လောက်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ ကျောက်နီကို ဒီလောက် ပေးပါ့မလားလို့ မယုံမရဲစိတ်နဲ့ ချိန်နေခိုက် ဆိုင်ထဲကို လူနှစ်ယောက်ဝင်လာတယ်။

အဖေကျောက်နီကိုကြည့်ပြီး...

“ဟာ ဒီဥစ္စာရောင်းဖို့လား ...၊ ကျုပ် ယူမယ်ဗျာ။ သုံးထောင်ပေးမယ်လို့ ဝင်ပြောလိုက်ရော။ အဖေလည်း အရတော်လှပြီလို့ တွက်ပြီး ဈေးနည်းနည်း ကိုင်လိုက်တယ်ပေါ့။ ဒါနဲ့ ဈေးတက်ပြီး ပေးလိုက်တာ နောက်ဆုံး ငါးထောင်နဲ့ အဖေက ရောင်းလိုက်တယ်”

ရောင်းလိုက်တဲ့ကျောက်က အငယ်ဆုံးကျောက်ပဲ။

အဲဒီမှာတင် အဖေက သူ ရထားတဲ့ကျောက်တွေဟာ အပေါ်စားတွေမဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားတာပေါ့။ ဒီလိုရောင်းနေတဲ့ အချိန်မှာ အဖေအမေနဲ့အတူ ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေတို့လည်း အဖော်လိုက်လာကြလို့ မျက်မြင်ဖြစ်သွားကြတယ်။

အဲဒီမှာ အဖေနဲ့အမေက ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေတို့ သိသွားကြပြီ။ ဒီလင်မယားကို မျက်ခြည်ဖြတ်မှ ဖြစ်မယ်လို့ တွက်လိုက်မိကြတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ အမေတို့လည်း သူတို့ရထားတဲ့ ကျောက်တွေကို အားကိုးပြီး ရွာမှာ မနေချင်ကြတော့ဘူးလေ။ ဦးဖေဆိုင်တို့ဆီက တစ်ဆင့်စကား ပြန့်ပွားသွားရင် လူဆိုးဓားပြရန်ကို ကြောက်ရမယ်ဆိုပြီး မြို့ကို ပြောင်းလာကြတယ်။ နောက်ထပ် ကျောက်တစ်လုံး ထုတ်ရောင်းပြီး တောသူတောင်သားသဘာဝ စိုက်ပျိုးချင်တဲ့ စိတ်တွေလည်း ရှိနေ

တော့ သွားလမ်းလာလမ်းသာတဲ့ ဒီမြို့လေးကို ရောက်လာပြီး ဒီခြံကို
ဝယ်၊ ဒီအိမ်ကိုဆောက်၊ ဇာတ်မြုပ်၊ ကုပ်ကုပ်နေပြီး ခြံစိုက်စားတယ်လို့
နာမည်ခံ၊ ကျောက်ရောင်းရတဲ့ငွေလေးနဲ့ အေးအေးထိုင်စားနေရာက
ကျွန်မကို မွေးဖွားလာရတယ်။

စမ်းမြိုင်ခြံကြီးက အကျိုးပေးလိုက်လို့ အခုလို ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း
နေရတယ်လို့ စမ်းမြိုင်ခြံကြီးကို အမှတ်တရဖြစ်အောင် ကျွန်မ နာမည်
ကို မေစမ်းမြိုင်လို့ မှည့်ခဲ့တာပဲ မမရယ်။

မခင်ရွှေသည် မျက်စိညောင်းလာသောကြောင့် ခေတ္တ နားလိုက်သည်။

မေစမ်းမြိုင်၏ စာကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ပြီး မျက်စိကို အနားပေးလိုက်
သည့်သဘောဖြင့် ခေတ္တမှိတ်ထားလျက်က စိတ်ထဲတွင် ဦးဖေဆိုင်တို့ ဇနီး
မောင်နှံ ချောင်းထဲမှာ အဆုံးခံလိုက်သည့်ပြာနှင့် ငွေကြုတ်လေးအကြောင်း
ကို စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

ရှေးလူကြီးတွေ ပြောခဲ့ဖူးသည့် ပြဒါးပြာဆိုသည်မှာ ချောင်းရေထဲ
နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသည့် ငွေကြုတ်လေးထဲက ပြာမျိုးပင် ဖြစ်လိမ့်
မည်ဟု တွေးမိလိုက်သည်။

ချောင်းရေထဲတွင် သွန်ချလိုက်စဉ်က အရောင်စုံ ဝင်းလက်တောက်ပ
သွားသည်ဆိုခြင်းကြောင့် သာမန်ပြာမဟုတ်နိုင်၊ ထို့ကြောင့်သာလျှင်
ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဘုရားစေတီ ဌာပနာတိုက်ထဲမှာ လုံခြုံအောင်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်
ပေမည်။

ဦးဖေဆိုင်တို့ဇနီးမောင်နှံနှင့် မေစမ်းမြိုင်မိဘတွေသည် တန်ဖိုး မဖြတ်
နိုင်အောင် မြင့်မြတ်လှသည့် ပြဒါးပြာကို မထိုက်တန်သောကြောင့်သာလျှင်၊
မခံစားထိုက်သောကြောင့်သာလျှင် တစ်ဦးကလည်း လိုချင်စိတ်မရှိ၊ တစ်ဦးက
လည်း မစဉ်းမစား ရေထဲ သွန်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာသည်လည်းကောင်း၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာသည်လည်းကောင်း၊
ရာထူးရာခံသည်လည်းကောင်း ထိုက်တန်သူသာ၊ ဘုန်းကံသမ္ဘာ ရှိသူသာ
လျှင် ခံစားနိုင်ချေသည်ဟု မခင်ရွှေသည် တရားကျစွာ တွေးနေရာမှ စာကို
ဆက်ဖတ်လိုက်သည်။

အဖေနဲ့အမေ ဒီခြံကြီးထဲရောက်လာတော့ ဒီမြို့လေးက လူတွေ

ကလည်း တောကပြောင်းလာတဲ့ ကြေးရတတ်တွေပဲလို့ ယုံကြည်ကြ
တယ်။

နောက်ပြီး တောသူတောင်သားတွေပီပီ ခြံအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်
ရောင်းဝယ်နေတော့ ဒီခြံကြောင့်သာ တင့်တင့်တယ်တယ် စားသောက်
နေထိုင်နိုင်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ ရှိရင်းအပင်ကြီးတွေက မသီးမပွင့်
တော့ပေမဲ့ အဖေက ရာသီပေါ်စားပင်တွေ စိုက်ရောင်းခဲ့တယ်လေ မမ
ရဲ့။

အမှန်ကတော့ အဖေနဲ့အမေဟာ ခြံအလုပ်ကို ဟန်ပြုလောက်သာ
လုပ်နေကြပြီး နောက်ထပ် မြို့ကြီးပေါ်တက်ပြီး ပတ္တမြားနှစ်လုံးကို
ထုတ်ရောင်းတယ်။

ဆင်းရဲခဲ့သမျှ အတိုးချပြီး အစားအသောက်ကောင်းတွေကို ၀၀
လင်လင် စားသောက်ပြီး စည်းစိမ်ရှိရှိ နေထိုင်ကြတယ်။

မသီးမပွင့်တော့တဲ့ ရှိရင်းစွဲ အပင်ကြီးတွေကိုလည်း အပင်ပန်းခံ
မပြုပြင်တော့ဘူး။ ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်မ မွေးဖွားပြီး လပိုင်းလောက်မှာပဲ ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေတို့
ဟာ အဖေနဲ့အမေရှိရာကို သတင်းနာ စုံစမ်းပြီး ရောက်လာကြတယ်။

ရွာမှာ လုပ်ကိုင်စားရတာ ဆင်းရဲလွန်းလို့ အားကိုးပြီး လိုက်လာ
ကြောင်း၊ ဒီခြံကြီးထဲမှာပဲ နေထိုင်ခွင့်ပြုပါမည့်အကြောင်း၊ ခြံအလုပ်
ကို လုပ်ကိုင်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်၏
စားဝတ်နေရေးကို သင့်လျော်သလို ကြည့်ရှုပေးကမ်းပါမည့်အကြောင်း၊
သမီးငယ်ကိုလည်း ဝိုင်းကူထိန်းပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့်ပေါ့
မမရယ်။ သနားအောင်ပြောတော့ အဖေနဲ့အမေကလည်း လက်ခံလိုက်
တယ်။

လက်ခံစရာ အကြောင်းတွေကလည်း ရှိနေတယ်မမရဲ့။ အဖေနဲ့
အမေက ဒီမြို့လေးမှာ တော်တော်လေး ဝင်ဆံ့နေတော့ သာမူနာမူတွေ၊
ရုပ်ရေးရွာရေးတွေမှာ သွားရလာရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အိမ်စောင့်လူလိုတယ်။ ကျွန်မကို ထိန်းကျောင်း
ကြည့်ရှုဖို့ လူလိုတယ်။ အိမ်သန့်ရှင်းရေး၊ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်ရေး

နေပေမဲ့ ရှေ့မှာသာ ဟန်ဆောင်ပြီးနဲ့ နေရာထား ဆက်ဆံကြတာပါ။
နောက်ကွယ်ကျတော့ မစားထိုက်တဲ့ပစ္စည်းကို စားနေတဲ့လူတွေ၊ အပင်း
အဆိပ်မျိုနေတဲ့လူတွေ၊ ဘုရားပစ္စည်းကို ခိုးစားနေတဲ့ လူယုတ်မာ
တွေဆိုတာကိုတော့ ပြောနေကြတာပဲ။

အဲဒါနဲ့ ဦးဖေဆိုင်နဲ့ဒေါ်ငွေတို့ ဒီခြံကြီးထဲမှာပဲ အစဉ်အမြဲ နေထိုင်
တဲ့လူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီ။ သူတို့ပြောခဲ့တဲ့စကားအတိုင်း အိမ်တွင်း
လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်စရာတွေရော၊ ခြံအလုပ်ရော၊ ကျွန်မကို ကြည့်ရှု
ထိန်းသိမ်းတာရော လုပ်ကိုင်ပေးပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဖေနဲ့အမေက
လည်း ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေကို သစ္စာရှိတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတွေပဲလို့
ယုံကြည်ကိုးစားကြတယ်။

ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာပဲ ဆွေမျိုးရင်းချာလို အတူနေထိုင်ကြတယ်။
ဦးဖေဆိုင်နဲ့ဒေါ်ငွေကို တန်းတူထား စားသောက်နေထိုင်တယ်။ ဝတ်
ဆင်မှုမှာလည်း မညှိုးငယ်စေရဘူးပေါ့။

ပတ္တမြားတွေကို ရောင်းပြီး ခြံအလုပ်ကို ဟန်ပြသာ လုပ်နေခဲ့ရာ
က ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေရောက်လာပြီး တကယ်ပဲ ခြံအလုပ်ကို ရာသီ
ပေါ်စားလေးပင်တွေ မပြတ်စိုက်တော့ ဝင်ငွေတိုးလာတယ်လေ။ သူတို့
နှစ်ယောက် ပိုလာတဲ့အတွက် စရိတ် အိတ်ထဲက အတော်အသင့်ပဲ
စိုက်ရတယ်တဲ့။

ဒါတွေကို ကျွန်မ ဘာမှမသိခဲ့ပါဘူး မမ။ ကလေးအရွယ်က
ကျွန်မကို ထိန်းကျောင်းလာခဲ့တော့ ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေကို ကျွန်မ
ခင်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်း အရင်းလိုပဲ ထင်လာခဲ့တယ်။ အဖေနဲ့
အမေကလည်း ဘယ်လို တော်စပ်တယ်ဆိုတာကို မပြောကြဘူး။ ဒီလို
မပြောဘဲနေခဲ့ကြတာက ဦးဖေဆိုင်နဲ့ဒေါ်ငွေက တောင်းပန်ထားတယ်
တဲ့။

ဘာကြောင့် တောင်းပန်ထားလဲဆိုတော့ ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေ
တို့ သားသမီးတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ကျွန်မကို ထိန်းကျောင်းနေရ
တော့ သမီးအရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ပါတယ်တဲ့။ ကလေးကလည်း
အတူနေ၊ အမြဲနေဆိုတော့ ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေကို ခင်တွယ်နေပြီ။

ဒီတော့ ဘာမှမတော်ကြောင်း၊ အိမ်ဖော်သာ ခေါ်ထားကြောင်း ပြော
 လိုက်ရင် ကလေးဟာ သိတတ်တဲ့အရွယ်ရောက်လာတော့ သူတို့ကို
 မခင်တွယ်တော့ဘဲ သူစိမ်းပြင်ပြင်လို သဘောထားဆက်ဆံလိုက်မှ
 ဖြင့် သူတို့ ရင်ကွဲရပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောတာကို အဖေနဲ့အမေက သနား
 ပြီး ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေကို ဆွေမျိုးသားချင်း အရင်းအချာလို့ ပြော
 ထားတော့ ကျွန်မကလည်း အဟုတ်ပဲ ဆွေမျိုးအရင်းချာ မှတ်ပြီး
 အားလည်းကိုး၊ ချစ်လည်းချစ်ပေါ့ မမရယ်။ အဖေနဲ့ အမေကလည်း
 ပတ္တမြားတွေကို ရောင်းထားရတဲ့ငွေတွေက တော်တော်လေး ရှိနေ
 တယ်။ အားလုံး ပတ္တမြားကိုးလုံး ရထားတယ်။ အကြီးသုံးလုံးက
 ဗာဒံစေ့လောက်ရှိပြီး ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် အသေးသုံးလုံးက မန်ကျည်း
 စေ့လောက် ရှိတယ်လို့ပြောတယ်။

အမေပြောတာကိုသာ ကြားရတာ မမ။ ဒီပတ္တမြားတွေဆိုတာ
 ကို အခုစာရေးတဲ့အချိန်အထိ ကျွန်မ လုံးဝ မမြင်ခဲ့ဘူး မမရယ်။

ရောင်းလိုက်တာက အငယ်ဆုံးပတ္တမြား သုံးလုံးတဲ့။ ဒီတော့
 အမေတို့လက်ထဲမှာ ပတ္တမြားခြောက်လုံး ကျန်သေးတာပေါ့။ အငယ်
 ဆုံးအလုံးတွေကို ရောင်းလိုက်တာတောင် အမေတို့ ဘာမှ ပင်ပင်
 ပန်းပန်းမလုပ်ရတော့ဘဲ မြေပိုင်၊ အိမ်ပိုင်နဲ့ နေနိုင်တယ်။ ကောင်း
 ကောင်းဝတ်၊ ကောင်းကောင်းစားနိုင်တယ်။ လူအပို ခေါ်ကျွေးထားနိုင်
 တယ်ဆိုတော့ ရောင်းလိုက်တဲ့ အငယ်ဆုံးပတ္တမြားသုံးလုံးဟာ ဘယ်
 လောက် အဖိုးတန်နေတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပါ မမ။

ကျန်နေသေးတဲ့ အကြီးခြောက်လုံးရဲ့တန်ဖိုးကို တွက်ကြည့်ရင်
 ဘယ်နည်းလိမ့်မှာလဲ မမရယ်။ ဒါလောက် အဖိုးတန်တဲ့ ကျောက်မျက်
 ရတနာတွေကို ဘုရားဆင်းတုတော်ပလ္လင်မှာ စီထားတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးလို့
 ထင်ပြီး လိုချင်စိတ်မရှိတဲ့ ဦးဖေဆိုင်တို့ဇနီးမောင်နှံ။ အင်မတန် မွန်မြတ်
 ပြီး ဘုန်းရှင်ကံရှင်များနဲ့သာ ထိုက်တန်တဲ့ ပြဒါးပြာကို ထည့်ထားတဲ့
 ငွေကြူတ်လေးကို ဘာရယ်လို့ စူးစမ်းခြင်းမရှိ ပြီးစလွယ်ပေးလိုက်တဲ့
 အဖေနဲ့အမေ။ နောက်ပြီး ဒီပြဒါးပြာတွေကို ချောင်းရေထဲမှာ သွန်ချ
 လိုက်တဲ့ ဦးဖေဆိုင်တို့ ...။

သူတို့အားလုံး ပြုမူပုံတွေဟာ ရယ်စရာလည်းကောင်း၊ သနားစရာလည်းကောင်း၊ စိတ်တိုစရာလည်းကောင်း၊ မချင့်မရဲ ဖြစ်စရာလည်းကောင်းတာပဲနော် မမ။

ပြောရရင်တော့ သူတို့နဲ့ မထိုက်လို့ပေါ့လေ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့မိသားစုနဲ့ ဦးဖေဆိုင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ နေလာခဲ့ကြရာက ကျွန်မကို ကျောင်းထားတဲ့အရွယ်ရောက်လာတော့ ကျောင်းအပ်လိုက်ကြတယ်။ ဦးဖေဆိုင်တစ်လှည့်၊ ဒေါ်ငွေတစ်လှည့် ကျောင်းပို့ကျောင်းကြို ကျွန်မရဲ့ အခွံအတာကို အတော်အသင့် ခံကြပါတယ်။ ဘယ်လောက် ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းလဲ။ ကျွန်မက ကလေးဆိုတော့ ဘာအကြောင်းမှ မသိသူပီပီ လက်သာတဲ့ ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေကို ခင်နေခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်စရာ၊ ချစ်စရာကောင်းတယ်ဆိုလို့ မမ ရောက်လာစနေ့က ကျွန်မအကြောင်းကို ဒေါ်ငွေပြောနေတာ ကျွန်မ ဟိုဘက်ခန်းက နားထောင်နေလို့ ကောင်းကောင်း ကြားခဲ့ရပါတယ်။ ဒေါ်ငွေပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို မမ သတိရသေးလား။

ကျွန်မကတော့ မမေ့ဘူး မမ၊ အခု သတိရနေသေးလို့ စာထဲမှာ ထည့်ရေးလိုက်ပါတယ်။

“နွားပြာကြီးအကြောင်း မသိသေးလို့၊ အကြောင်းသိရင် သားရေတောင် ဖင်ထိုင်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဆိုတဲ့စကားပုံလေ မမရဲ့။

မေစမ်းမြိုင် ရေးသည့်အတိုင်းပင် သူရောက်လာသည့်နေ့က ဒေါ်ငွေက မေစမ်းမြိုင်အကြောင်းပြောရာတွင် မေစမ်းမြိုင်ကောင်းကြောင်း တစ်ခွန်းမျှ မပါခဲ့ချေ။ နွားပြာကြီးအကြောင်း မသိသေးလို့၊ အကြောင်းသာသိရင် သားရေတောင် ဖင်ထိုင်ချင်မှာမဟုတ်ဟု ပြောဖူးသည်။

ထိုစဉ်က မခင်ရွှေ စိတ်ထဲမှာ မည်သို့မျှ လေးလေးနက်နက် မတွေးမိခဲ့ချေ။

ယခု မေစမ်းမြိုင်က ဦးဖေဆိုင်၊ ဒေါ်ငွေတို့အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထိုစကားပုံကိုပင် သုံးပြန်ချေပြီ။

မခင်ရွှေသည် စကားပုံအကြောင်းတွေးရင်း ပတ္တမြားကိုးလုံးနှင့် ငွေ

ကြုတ်လေးအကြောင်းကိုပါ သတိရလိုက်ပြန်သည်။ ထိုသို့ သတိရလိုက်သောအခါ စမ်းမြိုင်ခြံကြီးကို ခြောက်သွေ့နေသော ကန္တာရခြံပျက်ကြီးအဖြစ်မှ စမ်းရေ ပြန်လည်စိမ့်ထွက်လာအောင်၊ စိမ်းလန်းစိုပြည်လာအောင် သူပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ပုံကိုပါ ပြန်လည်သတိရလိုက်သည်။

ထိုအခါက ခြံကြီး၏အစွန်ဆုံး စမ်းချောင်းကမ်းပါးပေါ်မှာ တေ့တေ့လေးရှိနေသော ချိုင့်ကြီးတစ်ခုကို သတိထားခဲ့မိသည်။ ချိုင့်ကြီးကား ကျယ်ဝန်းလှသည်မဟုတ်ချေ။ သာမန်ရေတွင်းတစ်တွင်း၏ အကျယ်အဝန်းလောက်သာရှိနေသည်။ နက်ရှိုင်းခြင်းမရှိဘဲ သစ်ရွက်ခြောက်တွေ၊ အမှိုက်တွေ ကျခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း မြေကြီးက မို့နေလေပြီ။ ရိုးရိုးမြေခိုမ့်နေသည့် ချိုင့်ဝှမ်းသဖွယ်သာ တွေ့ရတော့သည်။

ခြံကြီး၏မြေနေရာအားလုံးတွင် ချိုင့်ဝှမ်းနှင့်တူသည့်အရာဟူ၍ ဤတစ်နေရာတည်းသာ တွေ့ရသောကြောင့် မခင်ရွှေသည် အထွေအထူး မထင်ခဲ့မိချေ။ ရိုးရိုးမြေခိုမ့်နေသည့် ချိုင့်တစ်ခုဟုသာ ထင်မှတ်လာခဲ့သည်။ နေရာကလည်း ခြောက်သွေ့တိမ်ကောနေပြီဖြစ်သည့် စမ်းချောင်းကမ်းပါး နေရာဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်စိန်းမောင်က ခြံမြေကြီးကို စည်းရုံးခတ်သောအခါ ထိုနေရာကိုမယူတော့ဘဲ ကွေ့ချန်ထားခဲ့သောကြောင့် ထိုချိုင့်ကြီးသည် ခြံအပြင်ဘက်ကို ရောက်နေခဲ့လေပြီ။

“မေစမ်းမြိုင် စာထဲမှာပါတဲ့ စေတီတော်ဟောင်း ဌာပနာတိုက်နေရာဆိုတာ ဒီချိုင့်ကြီးပဲဖြစ်မယ်။ တစ်ခြံလုံးမှာ ချိုင့်ဆိုလို့ ဒီတစ်နေရာပဲရှိတာ။ ကောင်းပါတယ်လေ။ ကိုစိန်းမောင် ခြံခတ်လိုက်တော့ ဘာမှန်းမသိပေမဲ့ အလိုလို ယူချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ ချန်ထားခဲ့တာကိုက ရတနာသုံးပါးနဲ့ စပ်ဆိုင်တဲ့နေရာကို အလိုလို လွတ်ကင်းစင်ကြယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့။”

မခင်ရွှေကတွေးရင်း မောင်စိန်းမောင်အတွက် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

ထို့နောက် စာကို ဆက်ဖတ်လိုက်ပြန်သည်။

ကျွန်မ သေသေချာချာ မှတ်မိခဲ့ပါတယ် မမ။ ကျွန်မ ကျောင်းနေလို့ ကျောင်းစာ ငါးတန်းရောက်တဲ့နှစ်မှာ အဖေ စိတ်ဖောက်ပြန်လာ

တယ်။ ရူးစပြုလာတယ်ဆိုပါတော့ မမ။ နှုတ်က တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ဘာမှန်းမသိဘူး၊ အမြဲပြောနေတယ်။ အမေကလည်း ဒီ စိတ် နောက် ရူးသွပ်တာ ပျောက်အောင် စွမ်းတယ်၊ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ဆရာ ပင့်တာပဲ။

ဆရာတွေက ဆေးတိုက်ရင် ဆေးကို အဖေက မသောက်ဘူး။

“ရှိသေးတယ် ... ရှိသေးတယ် ... အများကြီးရှိသေးတယ်”

ဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောတယ်။

“ဘာတွေ ရှိသေးတာလဲ”

လို့ မေးရင် ...

“ရတနာတွေပေါ့”

လို့ အားပါးတရ ဖြေတတ်တယ်။

ဆေးကုတဲ့ဆရာတွေကတော့ အမေတို့ ရှေးရိုးလိုက်တဲ့အတိုင်း ဗိန္နောဆရာတွေ၊ ပယောဂဆရာတွေပေါ့ မမရယ်။ ဒါကြောင့် အဖေ ရူးတာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ပယောဂဖက်တယ်တို့၊ ရိုးရာ ကိုင်တယ်လို့ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ထင်ရာမြင်ရာကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောကြတယ်။

အမေကတော့ ပယောဂဖက်လို့ ရူးတယ်ဆိုတာကို ယုံတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှေးဟောင်းစေတီအိုက ပတ္တမြားတွေ ယူလာ တဲ့အချက်က ရှိနေတာကိုး မမရဲ့။ အမေက ဒီ ပတ္တမြားတွေကြောင့် ရူးတာပဲလို့ စိတ်ထဲမှာ အကြီးအကျယ်ကို ကြောက်လန့်နေပေမဲ့ ပတ္တမြားတွေကိုတော့ လက်လွှတ်စွန့်ပစ်ဖို့ သို့မဟုတ် ဘုရားစေတီ ဟောင်းဌာပနာတိုက် ကျကျသွားတဲ့နေရာကို ပြန်သွားပြီး တွင်းထဲ ကို ပြန်ပစ်ချဖို့ သို့မဟုတ် ဒီပတ္တမြားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်လာသမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို စွန့်ပစ်လှူဒါန်းဖို့ ဆိုတာ လုံးဝ စိတ်မကူးမိခဲ့ဘူး တဲ့။ ဘယ်လောက်များ အမေတို့မက်မောလိုက်ပါသလဲ မမရယ်။

မစားသုံးထိုက်တဲ့ပစ္စည်းကို စွန့်လွှတ်ဖို့ စိတ်မကူးဘဲ ဆရာတွေ သာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းကုနေတယ်။ ကုလေသမျှ ဆရာတွေကလည်း အားလုံး လက်လျှော့ပြန်သွားကြတာချည်း ဖြစ်

နေတယ်။

အဖေရှူးပုံက ကြမ်းလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ယဉ်ယဉ်ကလေး ရှူးနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ လေသံအေးအေးပြောနေတဲ့ စကားတွေက ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ ပြောပါတယ်။

အဖေ ဘာတွေပြောခဲ့သလဲဆိုတာကို အမေ ပြန်ပြောပြခဲ့တာ ကျွန်မ မှတ်မိနေပါသေးတယ် မမ။

အဖေပြောပြတာ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် နားထောင်ရသလိုပဲတဲ့ မမရယ်။

အဘိုးမြိုင်နဲ့ အဘွားစမ်းအေးတို့ ဒီခြံကြီးနေရာကိုနေမယ် စိတ် ကူးစဉ်က မြေဆိုးတွေ မနိုင်နိုင်အောင် ပေါများနေခဲ့တယ်။ ဒါကို မြေနိုင်တဲ့ဆရာကြီးဦးသာပေါ်က မြေတွေကို နှိမ်နင်းပေးခဲ့တော့ မြေ တွေ နေရာပြောင်းသွားခဲ့တယ်ဆိုတာကို ရေပြာအိုင်တစ်ရွာလုံး သိခဲ့ကြ ပါတယ် မမ။

မခင်ရွှေသည် စာဖတ်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းထားလိုက်ပြန်သည်။

သူ ရေပြာအိုင်ရွာမှာနေစဉ်က မြေနိုင်သူ ဆရာကြီး အဘသာပေါ် အကြောင်းကို ဘွားရွှေအိမ်တို့သားအမိက ပြောပြခဲ့ကြဖူးသည်။

ယခု မေစမ်းမြိုင်သည် ထိုအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြန်လည်ပြီး အမှန်အတိုင်း ရေးပြနေပြန်သည်။ မေစမ်းမြိုင်၏ တည်ငြိမ်သောစိတ်ကို မခင်ရွှေက ယုံ သည်ထက် ယုံလာသည်။

ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းချကာ စာကို ဆက်ဖတ်လိုက်ပြန်သည်။

ကမ္ဘာကျော် သာသနာပြုမင်းမြတ်ဖြစ်တဲ့ သီရိဓမ္မာသောက မင်းတရားကြီးဟာ မြတ်စွာဘုရားဓာတ်တော်တွေကို ဌာပနာပြီး စေတီ တော် ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကို အရပ်အရပ် အနှံ့အပြားမှာ တည်ပြီး သာသနာတော်ကို ပြန့်ပွားအောင် ပြုစုခဲ့တာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း သိခဲ့ ကြပါတယ်။ အခု စမ်းမြိုင်ခြံကြီးထဲမှာ အဖေတို့ ဌာပနာတိုက် တွေ့လာ ခဲ့တဲ့ စေတီတော်ဟာလည်း သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး တည်တော်မူခဲ့တဲ့ ရှစ်သောင်းလေးထောင် စေတီတော်အပါအဝင်ဖြစ်တယ်တဲ့။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာညောင်းလာတဲ့အခါ စေတီတော် ပြိုပျက်

နေတာကို ဘယ်သူက ပြင်လာခဲ့သလဲဆိုတော့ ဒီရွာမှာ ဇာတိချက်မြုပ်
နေလာခဲ့ကြတဲ့ ဘိုးဦးတော်တို့ သားအဖသုံးယောက်က ပြင်ခဲ့ကြတယ်
တဲ့။ ဒီသားအဖသုံးယောက် ပြင်ခဲ့ကြတာက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း သုံးရာ
ကျော်အချိန်က ဖြစ်တယ်တဲ့။

အဖေ စိတ်နောက်နေခိုက်ပြောပြတဲ့ ရေပြာအိုင်ရာဇဝင်လေးက
လည်း စိတ်ဝင်စားစရာပဲမမရယ်။ ဘာကြောင့် ရေပြာအိုင်လို့ ခေါ်သလဲ
ဆိုတာပဲ။

ဤနေရာမှာ မခင်ရွှေ စိတ်အားထက်သန်သွားပြန်သည်။ သူ နှစ်ရှည်
လများ နေထိုင်ခဲ့သော ရေပြာအိုင်ရွာလေးမှာ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ထူးဆန်း
အံ့ဩဖွယ်ရာ၊ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ၊ ကြေကွဲပူဆွေးစရာ၊ တရားသံဝေဂ ရဖွယ်
ရာ၊ ဇာတိမာန်တက်ကြွဖွယ်ရာ စသည်ဖြင့် များလှစွာသောအကြောင်းတွေကို
ဘွားရွှေအိမ်တို့ကပြောပြ၍ အမှတ်တရ စာရေးခဲ့ပါသော်လည်း ရွာနာမည်ကို
ဘာကြောင့် ရေပြာအိုင်ရွာခေါ်သည်ကိုမူ မခင်ရွှေကလည်း မမေးမိ၊ မည်သူ
ကမျှလည်း စကားစပ်ပြောခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

ယခုမှ ဘာကြောင့် ရေပြာအိုင်ရွာခေါ်သည်ကို စိတ်နောက် ရူးသွပ်
နေသူက ပြောပြသည်ဟု မေစမ်းမြိုင် စာထဲမှာရေးထားသည်ကို ဖတ်ရသော
အခါ သတိမမူခဲ့သည့်အကြောင်းအရာကို ယခုမှ သိရတော့မည်ဖြစ်သော
ကြောင့် များစွာ စိတ်ဝင်စားသွားခြင်းဖြစ်သည်။

မခင်ရွှေက စာကို ဆက်ဖတ်လိုက်သည်။

အဖေက ဒီရွာရာဇဝင်ကို ဘယ်လိုပြောလဲဆိုတော့-

ဒီ ရေပြာအိုင်ရွာ ရှိနေခဲ့တာ ကြာပြီတဲ့။ ဒီရွာသက်တမ်းဟာ
အနည်းဆုံး နှစ်ပေါင်းငါးရာကျော် ခြောက်ရာနီးပါး ရှိနေပြီတဲ့။

ကျွန်မက ရှစ်တန်းအထိ စာသင်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်
မမ။ မြန်မာရာဇဝင်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ ရာဇဝင်စာအုပ်တွေကို ဖတ်ခဲ့
ဖူးပါတယ်။ အဖေပြောတဲ့ ရွာသက်တမ်းကို တွက်ကြည့်ရင် ပထမ
အင်းဝခေတ် အချိန်လောက်ကတည်းက ရှိခဲ့တယ်လို့ မှန်းဆမိပါတယ်
မမ၊ ကျွန်မ အယူအဆ လွဲမလား မမလည်း တွက်ကြည့်ပါဦး။

မခင်ရွှေက စာဖတ်သည်ကို အခိုက်အတန့် ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး မေစမ်းမြိုင်

ပြောသည့် ရွာသက်တမ်းကို တွက်ကြည့်လိုက်သည်။ အင်းဝပထမခေတ် လောက်ကပင် ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းမိသည်။

“အို ... ဒီရွာသက်တမ်း မနည်းတော့ပါလား။ အဓိကရ ရွာတစ်ရွာပဲ။ ဒါကြောင့် ပြောလို့မယုံနိုင်အောင် ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်တွေ ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့” မခင်ရွှေက တွေးပြီး စာကို ဆက်ဖတ်လိုက်သည်။

ဟို ... ရှေးယခင်အချိန် ဒီဘုရားစေတီတော်ကြီးကို သားအဖ သုံးယောက် ပြုပြင်တည်ဆောက်စဉ်ကပဲ ထူးဆန်းတဲ့ ရေအိုင်တစ်အိုင် ရှိခဲ့တယ်တဲ့။ ဒီရေအိုင်က ဘယ်နားမှာရှိနေလဲဆိုတော့ စေတီတော်ကြီး အနီးနားမှာပဲ ရှိနေခဲ့တယ်တဲ့။ ရေအိုင်က ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ကြီးကြီး မားမားမဟုတ်သော်လည်း ပြာလဲ့လဲ့ ရေကြည်ကြည်က မိုး၊ နွေ မခန်း စိမ့်ထွက်နေပြီး အိုင်နှုတ်ခမ်းက လျှံကျလာတဲ့ရေတွေက စမ်းချောင်း အဖြစ် စီးဆင်းသွားတော့ ဒီစမ်းချောင်းတစ်လျှောက်မှာရှိနေတဲ့ မြေတွေ ဟာ မြေဆီဩဇာသိပ်ကောင်းပြီး အသီးအနှံ ဖွံ့ဖြိုးလွန်းလို့ ဒီရွာဟာ အင်မတန် စည်ကားသာယာခဲ့တယ်လို့ ပြောပါတယ်။

မခင်ရွှေ အံ့ဩရပြန်လေပြီ။

“ဪ ... လက်စသတ်တော့ စမ်းမြိုင်ခြံကြီးထဲက စမ်းအိုင်လေးဟာ ဒီရွာရဲ့ မူလနာမည်ကို ဖြစ်စေတဲ့ အဖိုးတန်ရေအိုင်လေးပါလား။ ဒီအိုင်နဲ့ ဒီစမ်းချောင်းကို တိမ်ကောခြောက်သွေ့အောင် လုပ်ခဲ့ကြတာ တော်တော် အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့တဲ့လူတွေပဲ။ နှစ်ပေါင်း ငါးရာကျော်က တည်ရှိပြီး ရှေး လူကြီးတွေ မြောက်မြားစွာကို သာယာဝပြောအောင် ကျေးဇူးပြုလာခဲ့တဲ့ စမ်းရေအိုင်ကို ခန်းခြောက်နေတဲ့အဖြစ်က ပြန်လည်စိုပြည်ပြီး စမ်းရေ ပြန် ထွက်အောင် ငါ လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါလား”

မခင်ရွှေသည် တွေးရင်းပင် သူ ပြုမူခဲ့သည့် မွန်မြတ်သော အလုပ်ကို စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်ခြင်း၊ ပီတိဖြစ်ခြင်း၊ နှစ်သိမ့်ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ဂုဏ်ယူခြင်း စသည့်ခံစားချက်တို့ကြောင့် မျက်ရည်များပင် လည်လာသည်။ ကြက်သီးမွေးညင်းပင် ထလိုက်မိသည်။

“ကောင်းလိုက်တာနော် ... ငါ လူဖြစ်ရကျိုး နပ်လိုက်လေခြင်း”

မခင်ရွှေက နှုတ်မှ ကြည်နူးစွာ ရေရွတ်လိုက်ပြီး စာကို ဆက်ဖတ်

လိုက်သည်။

ဒီရေအိုင်လေးထဲက ရေဟာ ဘယ်အခါ ကြည့်ကြည့် မိုးကောင်းကင်လို အမြဲ ပြာလဲ့နေတယ်။ ညအမှောင်ထဲမှာ ကြည့်လည်း အပြာရောင်ကို မြင်နေနိုင်တာပဲတဲ့။ ဒီလိုအချိန်မရွေး အပြာရောင် သန်းနေတာ၊ ရေအောက်မှာ ဘာတွေရှိနေလို့လဲလို့ စူးစမ်းချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အချို့က ရေအနက်ကို တိုင်းကြည့်ချင်တယ်။ တော်ရုံ ရေအနက်ဆိုရင် ရေငုပ်ကြည့်မယ်ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ညအချိန်မှာတောင် ပြာလဲ့လဲ့ အရောင်မြင်နေရတဲ့ ရေအိုင်ကို အဓိကရအိုင်ပဲလို့ ရိုသေတဲ့စိတ်နဲ့ ဆင်းငုပ်ဝံ့သူမရှိတော့ မစူးစမ်းတော့ဘူးတဲ့ မမရယ်။ ချိုအေးကြည်လင်ပြီး ပြာလဲ့လဲ့ ရေအရောင်ရှိနေတဲ့ ရေအိုင်လေးကို အစွဲပြုပြီး ဒီရွာကို ရေပြာအိုင်လို့ အမှတ်သညာ ပြုခဲ့ကြတာတဲ့။

ဟိုစဉ်အခါကတော့ ဒီစေတီတော် ပတ်ဝန်းကျင်မြေကိုရော ဒီစမ်းအိုင် ပတ်ဝန်းကျင်မြေကိုရော ဘယ်သူကမှ အပိုင်မယူခဲ့ကြဘူးတဲ့။ ဒီရွာ စည်ကားသာယာဝပြောစဉ်မှာ ဒီရွာဇာတိ ချက်မြှုပ်ဖြစ်တဲ့ ဘိုးဦးတော်မှာ သားဖြစ်သူ သခင်ရွှေနဲ့ သမီးဖြစ်သူ မင်းရွှေနှစ်ဆိုတဲ့ သားနဲ့သမီးရှိတယ်။

သူတို့မိခင်ကတော့ သူတို့ငယ်စဉ်ကပဲ ကွယ်လွန်ဆုံးပါးသွားတော့ ထင်ရှားခြင်း မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဒီစေတီတော်ကြီးကို သားအဖ သုံးယောက် ပြင်ကြတဲ့အခါ မပြီးခင်မှာဘဲ ဖခင်ကြီးသေဆုံးသွားတယ်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်လည်း ပူဆွေးကြေကွဲစိတ်နဲ့ပဲ စေတီတော်ကို ဆက်လက် ပြင်ခဲ့ကြတယ်။

သားဖြစ်သူ သခင်ရွှေက အဂ္ဂိရတ်ထိုး သိပ်ဝါသနာပါတယ်တဲ့။ မိခင်ရော ဖခင်ရော မရှိတော့ သမီး မင်းရွှေနှစ်က သံဝေဂရပြီး ရှိသမျှ ပစ္စည်းအားလုံးကို ရောင်းချပြီး ဘုရားပြုပြင်ရာမှာ သုံးလိုက်တယ်။ သခင်ရွှေက နှမလေး စိမ့်တာကို ဘာမှမကန့်ကွက်ဘဲ စေတီတော် ပြုပြင်ရေးမှာလည်း ဝိုင်းကူ၊ အဂ္ဂိရတ်ကိုလည်း ကြိုးစားထိုးနေတာပဲတဲ့။

ဒါနဲ့ စေတီတော်ပြုပြင်ဖို့ ပစ္စည်းတွေ ထုခွဲရာမှာ မင်းရွှေနှစ်က တခြားပစ္စည်းတွေကိုသာ ထုခွဲပြီး အဖိုးထိုက်တန်လွန်းတဲ့ ပတ္တမြား ကိုးလုံးကိုတော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ရည်စူးပူဇော် ဖို့ ချန်ထားခဲ့တယ်။

စေတီတော် ပြီးခါနီးမှာ ဌာပနာတိုက် ပိတ်တော့မယ့်ဆဲဆဲ မင်းရွှေနှစ်ဟာ ရှောင်တခင်ရောဂါနဲ့ အနိစ္စရောက်သွားပါရော။ ကျန်ရစ် တဲ့ သခင်ရွှေက နှမလေးကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီး နှမလေးလှူခဲ့တဲ့အတိုင်း ပတ္တမြားကိုးလုံးနဲ့ သူ ကြိုးစားအောင်မြင်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းကို ငွေကြူတံထဲ မှာထည့်၊ ဘုရားမှာ ဌာပနာပြီး စေတီတော်ကို ပြီးအောင် တည်တယ်။

စေတီတော်လည်းပြီးရော သခင်ရွှေလည်း ဘယ်လိုမှ သတင်း အစအန မမြင်ရ မကြားရအောင် ပျောက်ကွယ်သွားတယ်တဲ့။ စေတီ တော်ကြီး ပြုပြင်တဲ့ မိသားစုသုံးယောက်စလုံး ပြည်ဖုံးကား ချလိုက် သလို ခြေရာလည်းပျောက်၊ ရေလည်းနောက်သွားပြီပေါ့ မမရယ်။

အဂ္ဂိရတ်ကို ကြိုးစားထိုးတဲ့ သခင်ရွှေရဲ့ အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်း ဆိုတာ မမ စဉ်းစားမိပါလိမ့်မယ်။

ဒါက အဖေ စိတ်နောက်ရူးသွပ်နေခိုက် နှုတ်က တီးတိုး တီးတိုး ပြောနေတာတွေကို အမေက တိတ်တိတ်ကလေး ချောင်းနားထောင် ထားလို့ ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားတွေပဲ မမ။

အဲဒီလို အဖေ စိတ်နောက်ရူးသွပ်ပြီး ဆရာတွေ တိုက်တဲ့ဆေး ကို မသောက်ဘဲ ...

“ရှိုသေးတယ် ...၊ အများကြီး ရှိုသေးတယ်”

ဆိုတဲ့စကားကိုပဲ ပြောနေတော့ ဆရာတွေက ဒီလူဟာ ဥစ္စာ စောင့်ရှင်လည်း ဖြစ်ရမယ်၊ သို့တည်းမဟုတ် သူ သိုဝှက်ထားတဲ့ ပစ္စည်း တွေ ပျောက်ကွယ်သွားလို့ ဥစ္စာရူးနေသူပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ထင်မြင်ချက် တွေ ပေးကြတယ်။

ဆေးကုလို့ မရတော့ဘူး ဆိုပါတော့ မမရယ်။ နောက်ပြီး အဖေ မှာ ထူးခြားချက်တစ်ခုရှိတယ်။ စိတ်နောက်ပြီဆိုကတည်းက ဘာကျွေး လို့မှ မစားတော့ဘူး။ စားသောက်စရာကို ချော့ကျွေးမလို့ သူ့အနားကို

ယူသွားရင် ...

“မစားဝံ့ဘူး ကြောက်တယ် ... ကြောက်တယ်၊ စားခဲ့မိတာတွေ လည်း မှားတယ်” လို့ချည်း အော်တာပဲတဲ့။ အရိုးပေါ်အရေတင် ရုပ်မျိုး ဖြစ်နေပြီလေ။ နောက်ပြီး ပြောသေးတယ်။

“အများကြီးရှိတယ်။ ဟောဟို သစ်ပင်တွေ အောက်မှာ မြှုပ်ထား ခဲ့တယ်” ဆိုတာကိုပဲ အမြဲပြောတယ်။

ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေတို့က ချောမေးကြတယ်။ ဘယ်သစ်ပင် အောက်မှာလဲဆိုတာ။ ဒါပေမဲ့ အဖေလည်း ပြတာက ရှိသမျှ သစ်ပင် ကြီးတွေကို အကုန် လက်ညှိုးထိုးပြနေတော့ ဘယ်သစ်ပင် ဖြစ်တယ် လို့ မသိကြတော့ဘူး။

ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေတို့က အမေ့ကို မေးကြပြီလေ။

“ပတ္တမြားတွေ ဘယ်မှာ မြှုပ်ထားတာလဲ။ ကိုတောက်ထွန်း မြှုပ် ပစ်ခဲ့တာ ခင်ဗျား သိမှာပေါ့”

အဲဒီတော့မှ အမေလည်း ပတ္တမြားတွေကို သတိရပြီး သိမ်းထား တဲ့နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ တစ်လုံးမှ မရှိတော့ဘူး။ တကယ်ပဲ အဖေ ယူပြီးမြှုပ်လိုက်သလား၊ မစားအပ်တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်လို့ ပျောက် ကွယ်ကုန်တာလားဆိုတာတော့ မသိဘူး မမ။ အမေလည်း မစဉ်းစား တတ်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဖေလည်း လုံးပါးပါးပြီး ကျွန်မ ရှစ်တန်းရောက်တဲ့နှစ်မှာ ဆုံးရော။ အဖေဆုံးပြီး ကျွန်မ မကျန်းမမာ ဖြစ်လိုက်တာပဲ မမရယ်။ ကျွန်မ ရေးပြခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်မ စကားဆွဲ သလိုဖြစ်သွားတယ်။ စကားပြောရတာ တော်တော်နဲ့ ပါးစပ်က အသံ မထွက်ဘူး။ အင်မတန် အားယူကြိုးစားလိုက်မှ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ အသံ ထွက်လာတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အသွားတာပေါ့။

အဖေ့အတွက် ငွေကုန်သံပြာဖြစ်၊ ကျွန်မအတွက် ငွေကုန်၊ ပတ္တမြားတွေလည်း အစအနမပေါ်အောင် ပျောက်ကုန်တော့ အမေ လည်း ရှိသမျှလေး ထုတ်ရောင်းစားနေရတယ်။ ဦးဖေဆိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေ တို့ကလည်း မြေပူရာကင်းမှောင့်ဆိုတာလို ပတ္တမြားတွေကို တမေး တည်း မေးနေကြတာပဲ။

မရောင်းဘဲကျန်ရစ်တဲ့ ပတ္တမြားကြီးခြောက်လုံးတန်ဖိုးက အနည်းဆုံး သုံးလေးသိန်းလောက် တန်နေတာကိုး။ သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံးက ခန့်မှန်းနေမိကြတော့ ဝေစုသိပ်လိုချင်နေကြတယ်။

အဖေ မသေဆုံးခင်ကတော့ မပူမပင် ကောင်းကောင်းဝတ်ကောင်းကောင်းစားနေရတာကတစ်ကြောင်း၊ မြို့ပေါ်မှာ မျက်နှာကြီးဖြစ်၊ အပေါင်းအသင်းဆုံနေတဲ့ အဖေ့ကို ရွံ့တာတစ်ကြောင်းကြောင့် အဖေ ကျန်းမာနေစဉ်က သေသေဝပ်ဝပ် နေခဲ့ကြတယ်။ အဖေ စိတ်နောက်နေစဉ်ကလည်း တစ်နေ့ပြန်ကောင်းလာရင်ဆိုတဲ့စိတ်မျိုးနဲ့ သိပ်လူပါးမဝသေးဘူးဆိုပါတော့ မမ။

အဖေလည်းသေ၊ ကျွန်မလည်း အ သွား၊ အမေကလည်း ရှိသမျှ ပြောင်ပြီး စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ အဖြစ်မျိုးဖြစ်နေတော့ သူတို့ လူပါးဝလာပြီလေ။ အရင်လိုလည်း အမေက ဖောဖောသီသီမပေးနိုင်၊ မကျွေးနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။

ပတ္တမြားတွေ ပျောက်ကုန်တယ်ဆိုတာ သူတို့မယုံကြဘူး။ အဖေ မြှုပ်ထားခဲ့တာဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မယ်၊ သို့မဟုတ် သူတို့ကို ဝေစု မပေးချင်တော့လို့ အမေက သိုဝှက်ထားပြီး မရှိဆင်းရဲဟန်ဆောင်တာ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မယ်လို့။ အဖေ မြှုပ်ခဲ့ရိုးမှန်ရင်လည်း မယားတစ်ယောက်လုံး ဖြစ်တဲ့ အဖေ့ကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ပြောခဲ့ပြခဲ့မှာပဲလို့ သေချာပေါက် တွက်ပြီး လေသံတွေ သိပ်တင်းမာလာကြရော မမ။

ခြံအလုပ်ကိုလည်း မလုပ်ကြတော့ဘူး။ ကျွန်မကိုလည်း ဂရုစိုက်ပြုစုခြင်းမရှိကြတော့ဘူး။ နေချင်သလိုနေ၊ စားချင်သလို စားကြပြီး သုံးချင်စားချင်ရင် အမေ့ဆီမှာသာ ခံခံညားညား တောင်းကြတယ်။ အမေက အားကိုးစရာမရှိတော့တာတစ်ကြောင်း၊ အထက်က ကျွန်မ ရေးပြခဲ့သလို အကြောင်းကြောင်းတွေကို ငဲ့ရလို့တစ်ကြောင်း ရှိစုမဲ့စု ထုတ်ပေးရတာ။ နောက်ဆုံး အမေ့ထဘီ၊ အင်္ကျီ ကောင်းကောင်းတောင် မကျန်တော့ပါဘူး မမ။

“ခင်ဗျားလင်က ရူးပြီး အိမ်ထဲတစ်နေရာမှာ ပတ္တမြားတွေကို ပစ်စလက်ခတ် ထားချင်ထားခဲ့မလား မသိဘူး၊ ရှာကြည့်မယ်”